

tjen folket

JULI/AUGUST 1988

LEDER:

Diskusjonsopplegg til frivillig lagsmøte om den politiske situasjonen framover og hva den betyr for partiets politikk og oppgaver.

Den politiske situasjonen i dagens Norge er mer labil enn på mange, mange år. DNA/LO-ledelsens politiske og ideologiske hegemoni i arbeiderklassen vakler. Vi ser to tendenser: Det reaksjonære Fremskrittspartiet vokser raskt, og får en ikke ubetydelig oppslutning fra arbeidsfolk. På den andre sida er det stor uro innad i DNA og i fagbevegelsen. Folk som har vært trofaste sosialdemokrater i mange år, føler seg svikta av den nåværende partiledelsen og LO-ledelsen. De føler at tradisjonelle, sosialdemokratiske verdier og målsettinger, som sosial velferd, full sysselsetting, sosial utjamning, blir erstattet av en slags Margaret Thatcher-politikk. Denne uroa representerer et opprør fra venstre, sjøl om det fortsatt holder seg innafør rammene av sosialdemokratisk ideologi. Opposisjon fra venstre kommer også fra kvinnebevegelsen,

fra miljøbevegelsen, fra ungdommer og andre som kjemper mot rasismen, fra kampen mot rasering av distriktene og primærnæringene.

Situasjonen er både svart og lys på samme tid. Fremskrittspartiets voksende oppslutning, og den folkelige rasismen, er skremmende. På den andre sida er det flere og flere arbeidsfolk som ikke lenger er villige til å bøye seg for DNA/LO-ledelsen. Denne ledelsen har holdt arbeidsfolk i sitt grep i mer enn femti år, og slik sikret klassesamarbeid og gunstige forhold for norsk kapitalisme. Å øke gapet mellom DNA/LO-ledelsen på den ene sida og vanlige arbeidsfolk på den andre, har vært blant de viktigste politiske måla for AKP(m-l) siden partiet ble stifta.

Dagens politiske situasjon stiller AKP(m-l) overfor ei dobbel utfordring: På den ene sida må vi arbeide systematisk for å rive større deler av arbeiderklassen fra DNA/LO-ledelsens hegemoni, og for å bygge allianser mellom arbeiderklassen og andre progressive bevegelser som kvinnebevegelsen og miljøbevegelsen, distriktsopprøret, bevegelsen blant bønder og fiskere, den anti-rasistiske bevegelsen. For å klare dette, må vi drive bredt enhetsfrontarbeid, kvitte oss sjøl med sekterisme, og kanskje slakte noen hellige kyr (eller sluke noen kameler, for dem som foretrekker mer eksotisk føde). På den andre sida må vi som parti presentere et klart ideologisk og politisk alternativ - drive revolusjonær kommunistisk propaganda og agitasjon, avdløre kapitalismens onde idioti og bygge partiet.

På det allmenne planet tror jeg svært mange partimedlemmer er enige i denne situasjonsbeskrivelsen, og i den doble utfordringa den stiller oss overfor. Men når det gjelder hvordan vi skal gripe oppgavene an i praksis,

er det forskjellige syn og mange uløste spørsmål. Derfor vil vi gjerne at de partilaga som har anledning til det, arrangerer et diskusjonsmøte over disse problemstillingene i høst. Til hjelp i diskusjonen har vi samla sammen en del artikler som har stått i Klassekampen i vår/sommer. Disse artiklene gjenspeiler delvis den debatten som pågår i partiet. Debatten dreier seg bl.a. om problemstillinger som:

■ Hva er de strategiske måla for arbeidet vårt i arbeiderklassen? (Artiklene til Siri Jørgensen, Tellef Høyem, Asta Høyem og Asgeir Høyem)

■ Hva må til for at AKP(m-l) skal vinne framgang i kampen mot DNA-/LO-toppens hegemoni i arbeiderklassen? Hvilke allianser er mulige, og hvordan skal de bygges? (Artiklene til Jørn M. Skjott-Larsen, Per S. Skjott-Larsen, Eldar M. Skjott-Larsen, Asta, Vigdis Stenwig)

■ Hva er Fremskrittspartiets framgang uttrykk for, og hva vil den føre til? Er den først og fremst uttrykk for et oppbrudd fra de etablerte partiene, et oppbrudd som litt tilfeldig har gått til høyre og kanskje kan ledes en annen vei? Eller er det tegn som tyder på at vi kan få en fascistisk massebevegelse i Norge? (De tre artiklene til Tron Ørstavik)

■ Hvilken rolle for samfunnsutviklinga spiller de progressive «alternativbevegelsene»? Hva er et kommunistisk partis særegne oppgave? (Artiklene til Jon Ivar Eide og Kjersti Eide)

■ I tillegg har vi tatt med noen artikler som ikke går rett inn i disse debattene, men som likevel er viktig kunnskaps- og bakgrunnsmateriale. Det er Olav R. Skjott-Larsen's artikkel om Bjerkholt-utvalget, Odd S. Skjott-Larsen's artikkel om omstillinga av helsevesenet, Torstein D. Skjott-Larsen's artikkel om kommuneøkonomien og Peder M. Skjott-Larsen's artikkel om EF og norsk imperialism, Arnfinn R. Skjott-Larsen's artikkel om bosettina i Nord-Norge. Til det siste spørsmålet vil vi også anbefale Arna M. Skjott-Larsen's artikkel «agrega kvinnfolk» i Røde Fane nr.4 -88.

Dette er kanskje litt overveldende materiale. Laga får sjøl velge hva de vil legge hovedvekta på, og plukke ut det som er viktigst i forhold til den problemstillinga de er mest opptatt av. Og ingenting ville være bedre enn om lagsdiskusjonen f.eks. resulterte i ett eller flere KK-innlegg. Vi har bruk for at mange hoder tenker og mange munnar sier meninga si!

SKAU v/Kjersti E

«Fleksible arbeidere» et gode?

Fleksible arbeidere» er nøkkelordet over hele verden i Nederland regner man som trengs for å sikre kvaliteten på arbeidet. Alle «rullende jobber eller kontrakter om hjemmearbeid, som når vi ringe», eller innpover kontrakter. I tillegg er det store hierarki av kvinner som utvikler og er i Spania og Portugal, der man har hjemmearbeid, som når vi ringe, har en østingen i de siste romantall timer eller fast og faller utfor faste rettigheter. I tillegg minner at mange kvinner er for få timer til å komme i underordninger som syngere, arbeidsløshetsygd svangerskapspermisjon osv. Og grensene blir svært

og klønn utnyttets bevisst Arbeidsgivere skal bare anlegge i Nederland regner man som trengs for å sikre kvaliteten på arbeidet. Alle «rullende jobber eller kontrakter om hjemmearbeid, som når vi ringe», eller innpover kontrakter. I tillegg er det store hierarki av kvinner som utvikler og er i Spania og Portugal, der man har hjemmearbeid, som når vi ringe, har en østingen i de siste romantall timer eller fast og faller utfor faste rettigheter. I tillegg minner at mange kvinner er for få timer til å komme i underordninger som syngere, arbeidsløshetsygd svangerskapspermisjon osv. Og grensene blir svært

Opplysningsvesenetskontrollen (Kvinnene) kamper mot de manglende rettigheter. FOTO: SIM JUEL RASVUSSEN

åra. Den spiller derfor en avgjørende rolle i kampen for å forsvare disse rettighetene mot borgerskapets offensiv. Samtidig har den hatt en strategisk svakhet, kjempe lende evne til å se og kjempe for den kvinnelige delen av arbeiderklassen (og vel og merke så for arbeidsfolk av andre nasjonaliteter). Ikke bare de som likner på dem sjøl, men deltidsarbeidere, de som kommer når arbeidsgiverne ringer osv. I dagens situasjon blir dette «kstrå viktig. For di resultatet og fordelene som kjernerarbeidene kjemper seg til hele tiden blir forsøkt tatt inn igjen på de som står svakt. Fra England var det mange eksempler på å lønnsøkninger til de faste på

fagforeninger som ikke bare tar opp tradisjonelle faglige spørsmål, men også medlemmenes liv utenom jobben. Gabriela på Filippinene, SEVA (organisering av kvinner som lever av å selge flasker, selge hjemmelagde matvarer osv.) i India, nettverk mellom kvinner i ulike land.

Et eksempel fra Nord-Irland i Uigangspunktet var å mobilisere hjemmelagde og tilsvarende yrkesgrupper mot privatisering. Uigangspunktet i kvinnenes egne erklæringer laget de kollektive muntlige historier. De tok for seg ulike historier opp gjennom dette handtrykket og lot kvinnene snakke om mødrenes og morfødrenes kamp for å erverve, hvilke forholdene i arbeidslivet hadde betydning og hva hadde betydning. Så i tillegg til sin egen historie om kamp mot privatisering utvikling de var en del av.

En kvinne oppsumerte slik: «Vi var jeg hvor jeg kommer fra som klasse og hvor jeg går hen som kvinne». Klassebevissthet og kvinnebevissthet og

organisering i fagbevegelsen med innretting på arbeiderklassen i kvinnebevegelsen og samarbeid mellom kvinnebevegelsen og kvinnenes samfunnsarbeid. Organisasjonene som arbeiderklassen i Norge har opplevd av den tradisjonelle fagbevegelsen. Samtidig er nettopp en normal arbeidsdagen er av oppgaver for den tradisjonelle fagbevegelsen med daglig arbeidstid helt utkjempet for kvinnene arbeidere for alle slags arbeidsarbeid. Det er som standard skulle det forhold til Kvinnene er offentlig og kamp føres som en samla kamp for å styrke arbeiderklassens posisjon samtidig som det driver kvinnenes sarrige situasjon fram i lysset og et krav om en organisering av arbeidet og arbeiderklassen med utgangspunkt i arbeidet. Vi må stille konkrete målsetninger i det arbeidet. Vi kan jobbe med dette bausest hvor vi finner oss, med kvinnene.

I tillegg trengs krav som forener de to spissene av de nasjonalt og internasjonalt. Kravet om å finne normalarbeidsdag er et slikt krav. Forsvaret av normalarbeidsdagen er av de helt sentrale kamp oppgaver for den tradisjonelle fagbevegelsen. Samtidig er nettopp en normal arbeidsdagen er av oppgaver for den tradisjonelle fagbevegelsen med daglig arbeidstid helt utkjempet for kvinnene arbeidere for alle slags arbeidsarbeid. Det er som standard skulle det forhold til Kvinnene er offentlig og kamp føres som en samla kamp for å styrke arbeiderklassens posisjon samtidig som det driver kvinnenes sarrige situasjon fram i lysset og et krav om en organisering av arbeidet og arbeiderklassen med utgangspunkt i arbeidet. Vi må stille konkrete målsetninger i det arbeidet. Vi kan jobbe med dette bausest hvor vi finner oss, med kvinnene.

SIRI

Men arbeiderklassen er ikke død

3 Borgerkapet i den vestlige kapitalistiske erden er på offensiven. I etter land etter arbeid-erklasse en defensiv kamp mot rasering av velstand, fleksibilitet og ppsplitting. Kapitalistene er på offensiven og faglige lugebevegelse i borgerkapet er i offensiven, i laboratnt mntling av det kapitalistiske samfunnet, og det viktigste angrepet er rettet mot organisering av arbeiderklassen.

Arbeiderklassen i Europa, møter et offensivt borgerkap, det er et kjent faktum. Samtidig er det selt nødvendig å kenne og ordt alle andre deler av den gamle historia, at omstillingspolitikken har sin røtter i grunnleggende kapitalistiske økonomiske og politiske systemer. Kampen om profitten er blitt hardere, den destruktive og snylende sida til kapitalismen settes daglige fors gjennom rasering og store miljøødeleggelser. Folket i den tredje verden får fra katastrofe til katastrofe, mens arbeiderklassen i den rike delen av verden kastes ut i massarvelsdelstet. Kapitalismens ret system i krise.

Norge har omstillingspolitisk uret styringsproblemer for de som styrer, og store vegret grupper på vridning

vekk fra de to store partier. Et viktig trekk ved den politiske situasjonen er at DNA har lagt politikkens krating til høyre og rettet seg mot det tradisjonelle velgergrunnet som ble kersgode gjennom i etterkrigstidens Norge, som var viktig for framdriften mellom arbeiderklassen og DNA, finanssektoren. For mange er ikke dette bare eksemplet på partiet som svikta, men et angrep på den norske folkesjela. Tilbakegang for DNA er bra, for det blir ingen virkelig framgang for folk i Norge før det partiet er redusert til et lite parti. Det er økonomisk og politisk grunnlag for store utbrudd. Vi må hjelpe på denne prosessen så godt vi kan, talmå av oss til å utvikle politikk og parti for kampen her og nå, og la et oppgjør med historiske holdninger som hindrer oss å bygge breie bevegelse og fronter mot makta.

AKP viktigste svakheter er at vil ikke har en strategi for kampen mot kapitalismen. Vi har gjort mye bra de siste åra. Vi har et arbeidsprogram som tar stilling til usenere saker. Vi vedtok et sosialismeprogram på siste landsmøte som er godt og som de aller grunn til å bruke. Men partiet mangler et helhetlig oppgjør, er plan for arbeidet som sier noe om åssen vi

kommer fra kapitalisme til sosialisme. Hvordan kan vi bedre delingene for kampen her og nå, hvordan kan vi bedre bevegelsens forretningsplan. Hvordan skal vi samle kreftene slik at vi kan utrette mest?

Arbeiderklassen, som vi kaller oss, må utvikle til en dyktig politisk kraft. Det betyr at arbeiderklassen må utvikle analyse, politikk, organisering, og for den historiske oppgaven å gjøre revolusjonen. Arbeiderklassen har ikke denne forståelsen i dag. Sosialismen har dirlig ord på seg i store deler av arbeiderklassen, og det er mer splittelse som enhet, ord og handling. Kretene for splittelse er i dag sterkere enn kretene for enhet og samling.

Over hele Europa møtes arbeiderklassen med stadig sterkere krav om fleksibilitet. Fleksibel arbeidsdel som betyr at du skal jobbe når, og så lenge, arbeidskøperen vil. Ansettelsen slik at du ikke har fast ansettelse, men treks inn i et eventuelt kastes ut i etter behov. Konkvensen er at det utvikler seg en arbeidsklasse som betimner seg utalor bedrift, organisering og vanlige rettigheter. Størsteparten av dem er kvinnelige arbeidere. Fleksibilitetsbølga er et bølge

Lærernes kamptidler også arbeiderklassen. En forståelse av utvikle enheter i kamp mot systemets hæringer for mer effektiv utbygging av arbeidskrafta og et av de viktigste utlakene for å splittelse mellom kvinner og menn i arbeiderklassen er mer synlig nå enn før. Det fins utallige endringer og tiltak som splitter opp, og minde viktige endringer som splitter opp arbeiderklassen, ny teknologi og nye organisasjonsformer, bindinga til borgerenske, bindinga til DNA osv. Nå

må dette ligge, men det er viktig at vi studerer dette nærmere.

Men det fins også kretter som samler og styrker enheten i arbeiderklassen. Borgerkapets offensiv rammer de mange, og tvilinger de ulike delene av arbeiderklassen til å ta stilling til de samme tingene. Nedskjæringsen i offentlig sektor rammer de mange der, men angår et stort antall arbeidere som er helt utenfor dette stykket i høyeste grad arbeiderklassen. Denne saken kan forne de ulike delene av arbeiderklassen og styrke alliansen til andre grupper og lag. Streiker og felles kamperanger legger grunnlaget for og utvikler enheten i arbeiderklassen. Folk som sjøl har vært i streik viser større forståelse for andre gruppers kamp, enn de som ikke har denne erfaringen.

Reti arbeidet i partiet inn på arbeiderklassen. Dette er et helt nødvendig forutsetning for å kunne si noe fornuftig om kampen mot borgerkapets offensiv, mot våre motstrategier. Først da kan vi begripe å stille de sentrale oppgavene: Den første og mest avgjørende oppgava, er å bygge enheten mellom de to sapsnevene, det tradisjonelle kjernerpartiet og den

kvinnelige delen av arbeiderklassen. Samtidig må vi utvikle alliansen med andre grupper som er på vei ned i arbeiderklassen. Hvordan dette skal gjøres konkret, må settes på dagsorden nå.

Den andre sentrale oppgava er at vi må stille oss som mål å bygge en sterk og enhetlig fagbevegelse, en fagbevegelse som organiserer på tvers av de eksisterende organisasjonene, som sikrer både kvinneorganisering og fagorganisering, som bygger på demokrati og massedobilisering, og som stiller seg den dristige målsettinga å organisere alle de vorganerte. Denne fagbevegelsen må slåss mot de lovene og reglene som binder bevegelsen til borgerkapet og kutte banda til DNA.

Men trenda saken er at vi må ta utgangspunkt i, og bygge på de bevegelsene som er i samfunnet, opprette fagbevegelsen, mobiliseringsbevegelsen, anti-rasismebegelsen, anti-nasjonalistbevegelsen, kampen for det distrikt, Norge osv. Måten med dette arbeidet nå være å rive folk raus fra makta. Til slutt skal jeg ta opp den politiske situasjonen og gjøre en vurdering av opposisjonen i fagbevegelsen. Nei det skal jeg ikke. De som vil høre resten og være med på diskusjonen må komme på sommerfest. TELLEF!

Fagforeningsbevissthet og kommunistisk strategi

Idar Jørgensen (E.M.) hev-
da på arets sommer.

I «Industriarbeideren
ed sine svakheter, er ei av
ledende krefter i dag. De
industriarbeiderne er
rategisk sett ei ledende
kraft. De store angrepene i
og mot organisering, leve-
sklassen, både i forhold
antall, organisering og
industriarbeiderne ikke
kan hindre borger-
apets omstilling av
omnomen. De klarer hel-
ikke å hindre utradering
store deler av industrien
står overfor en strate-
k forsvarekamp, der
de slag står i ka. Deler av
grepen, mot organisere-
i med helt slås tilbake
i riktig taktikk og allban-
vittikk

industrien kan kun red-
dersom arbeiderklas-
klarar å snu kampen for
stilling. I en kamp om
kta i samfunnet, om re-
usjon. Da kan industrien
plattform for en sosia-
isk økonomi.

Utkarene for dette er en
allianse med kvinne-
leariatet i service og
nlig sektor, og også
i fjerntall av småbor-
skapet. Utten dette kan
ipen om makt ikke vin-

E. M.: «Vi – AKP –
ha ei linje for å vinne

flertallet som klasse, og ik-
ke bare sjøl for sjela.
Vår hovedlinje for å reise
arbeiderklassen til
kamp om statsmakta, er å
forene dagsskampen med de
delmål som øker mulighe-
ten til å ta makt. Delmåla
og opprørerne vil være for-
skjellige, og variere over
tid. Eks.: 6-timersdag. Fot-
feste i de parlamentariske
organene. Bli kvitt borger-
skapets ledelse i de viktige
massorganisasjonene, og
militær organisering.

I dag er ikke situasjonen
av de store og viktige kam-
pene de siste åra har kvin-
nene vært mest aktive og i
flertall. Eks. løstokuten, ca-
teringsstråken, flyverlinne-
ne, offentlige sektor,
førsøleførere og lærere.
Lærdommen foreleppig vir-
ker slik:

Når kvinnene først kom-
mer i bevegelse, blir beve-
gelisen stor. Dette bør
utnyttas for å oppnå de tak-
ke og strategiske målset-
ningene våre.

4. E. M.: «Enheten i klas-
sen må bygge på de enkelte
spissers styrke – ikke
svakheter».

Vår linje er å bygge på al-
le deler av arbeiderklas-
sens styrke og utvikle dem
gjennom å kjempe mot
svakheter. Den europaiske
ke arbeiderklassen kan
aldri bli fri, så lenge den sit-
ter på ryggen til den svarte
mann, sa Marx.

For at dette med styrker
og svakheter ikke bare skal
bli svada, må vi begynne å
konkretisere hva vi mener.

3. E. M.: «Fagbeveg-
sen er den viktigste masse-
organisasjonen AKP må
jobbe i».

Fagbevegelsen er den
viktigste masseorganisa-
sjonen AKP jobber i, og skal
jobbe i.

Hovedlinjen er å organi-
sere fra bønn, og for-
binde grunnplanene på
tvers av vedsammenstilt
ningene. På et tidspunkt
kan dette kreve at hoved-
sammenslutningene spren-
ges/må sprennes.

Stolpene for vårt arbeid i
fagbevegelsen vil være:
• Å avsløre sosialdemokra-
tene på konkret praksis
– opp imot vårt praksis.

• Å bekjempe politisk opp-
splitting av klassen
(organisasjon, nasjon,
rase, kjønn osv.)

• Å utvikle klassekjempe-
re og kommunister.

• Å utvikle allianser mel-
lom den mannlige fag-
foreningsstradisjon og
kvinnens tradisjonelle
smidighet.

Vi vet at den patriarkals-
ke fagforeningsstradisjon
som er rådende i dag hem-
mer kvinnene – da blir det
tankekors at i flertallet
av de store og viktige kam-
pene de siste åra har kvin-
nene vært mest aktive og i
flertall. Eks. løstokuten, ca-
teringsstråken, flyverlinne-
ne, offentlige sektor,
førsøleførere og lærere.
Lærdommen foreleppig vir-
ker slik:

Arbeiderklassen som hel-
het har som styrke organi-
sasjon, kontroll av
produksjonen og klassebe-
vissthet, kjønnsbevissthet,
altså det kollektive/solida-
riske i motsetning til
småborgerskapets indivi-
duelle – enhver sin lykkes
smed.

I dagens situasjon har ar-
beiderklassen som ieven-
fallende svakheter at den er
oppsplitta – kjønn, rase,
nasjon, by, land, bransjer,
fag og organisasjoner – at
den har borgerlig ledelse og
kulturrett utarma, porno,
prostitusjon, video, teatrfri-
ndlighet, borgerlig ideolo-
gi og mangfoldige kulturelle
osaser.

Dersom vi skiller på
kan kommandere, morali-

Kjønnsbevisstheten er en av de sterke sidene til den kvinnelige arbeiderklassen, samt at de er bærbare av mye av arbeiderkulturen. Det kvinnelige proletariatet er av den grunn heller ikke så kulturrelt utarma. På de svake sidene finner vi i tillegg til de almene svakheterne, og svak organisasjon, og klassebevissthet.

5. E. M.: «Enheten i klas-
sen må utvikles på basis av
krav begge spissers oppfat-
ter som sine interesser.
Gjennom felles kamp er det
muling å bryte med sjavis-
men/kvinnundertrykken-
de holdninger i masse-
fag».

4. E. M.: «Enheten i klas-
sen må bygge på de enkelte
spissers styrke – ikke
svakheter».

Vår linje er å bygge på al-
le deler av arbeiderklas-
sens styrke og utvikle dem
gjennom å kjempe mot
svakheter. Den europaiske
ke arbeiderklassen kan
aldri bli fri, så lenge den sit-
ter på ryggen til den svarte
mann, sa Marx.

For at dette med styrker
og svakheter ikke bare skal
bli svada, må vi begynne å
konkretisere hva vi mener.

kjønn, vil vi finne at det er
forskjeller. I industriprole-
ariatet passer den generel-
le beskrivelsen av sterke/
svake sider godt, med
unntak av kjønnsbevissthe-
ten. I det kvinnelige prole-
ariatet vil vi finne store
avvik. Kjønnsbevisstheten
er en av de sterke sidene til
den kvinnelige arbeider-
klassen, samt det at de er
bærbare av mye av arbeider-
kulturen. Det kvinnelige
proletariatet er av den
grunn heller ikke så kultu-
rell utarma. På de svake
sidene finner vi i tillegg til
de almene svakheterne,
og svak organisasjon, og
klassebevissthet.

5. E. M.: «Enheten i klas-
sen må utvikles på basis av
krav begge spissers oppfat-
ter som sine interesser.
Gjennom felles kamp er det
muling å bryte med sjavis-
men/kvinnundertrykken-
de holdninger i masse-
fag».

4. E. M.: «Enheten i klas-
sen må bygge på de enkelte
spissers styrke – ikke
svakheter».

Vår linje er å bygge på al-
le deler av arbeiderklas-
sens styrke og utvikle dem
gjennom å kjempe mot
svakheter. Den europaiske
ke arbeiderklassen kan
aldri bli fri, så lenge den sit-
ter på ryggen til den svarte
mann, sa Marx.

For at dette med styrker
og svakheter ikke bare skal
bli svada, må vi begynne å
konkretisere hva vi mener.

3. E. M.: «Fagbeveg-
sen er den viktigste masse-
organisasjonen AKP må
jobbe i».

Fagbevegelsen er den
viktigste masseorganisa-
sjonen AKP jobber i, og skal
jobbe i.

Hovedlinjen er å organi-
sere fra bønn, og for-
binde grunnplanene på
tvers av vedsammenstilt
ningene. På et tidspunkt
kan dette kreve at hoved-
sammenslutningene spren-
ges/må sprennes.

Stolpene for vårt arbeid i
fagbevegelsen vil være:
• Å avsløre sosialdemokra-
tene på konkret praksis
– opp imot vårt praksis.

serer vekk spissenes svakheter
eller stille forhandlingsbe-
gelser til dem, de kommer
til å stå på sideinga og vilte
med røde flagg til sola har
gått ned, og folket har gått
hjemme.

Kommandering og mora-
lisering er metoder vi skal
være ytterst forsiktige med
i kampen for et nytt sam-
funn. Det vil være nyttig å
klargjøre hva vi mener blir
stolpene i strategien for den
norske revolusjonen. Med
dagens styrkeforhold, med
borgerskap og arbeider-
klasse, og de samsvyn-
lige endringene i det
produktivitetene vil det
kvinnelige proletariatet være
hovedkrafta i den norske so-
sialistiske revolusjonen.

Dette kan endre seg der-
messig stilling presses
kraftig tilbake. Slike end-
ringer vil gjøre oppgaven, å
å statsmakta, mye vanske-
lige.

Dette stiller disse opp-
gavene for partiet.
• Å øke flere krefter inn
på å øke kvinne/klasse-
bevisstheten i den kvin-
nelige arbeiderklassen,
og rekruttere arbeider-
kvinner.

• Å vurdere nytten av en
del av våre faglige posi-
sjoner, slik at vi kan
trekke kader til den viktige
oppgaven, å gjøre
gjennombrudd i å rekrut-
tere arbeidere fra kjer-
neproletariatet.
ASTA |
ASGE

DNAs krise – venstresidas mulighet?

Det fins mange innfallsvinkler til å forstå Arbeiderpartiets krise. Den garantert mest givende er den sjølforsakelsen som komner til utrykk hos Jørgen Nordhaug og co. Der er raspen (fra sentralstyremøtet 19. juni) mer ro og orden i rekkene.

La oss heller starte med et historisk perspektiv. Tevollsvarer har gjerne gjort det til et innfallsvinkels problem å forklare oppslutninga og reformistene med et stort uttrykk. Det er i allefall ingen heleskutt i å forklare Arbeiderpartiets sterke oppslutning, på tross av en rekke innfallsvinkler som er så tilfelle etter krigen. I 1985 hadde kapitalismen vært gjennom dype og langvarige økonomiske kriser. For arbeiderklassen hadde det vært mange forfalla forsværskemper med rjegen mot veggen. Den tidligere hadde et strammalsansende hatt et yremalshillemantlag kamp i tilber med undersnad på arbeidskraft seg et ideologisk vakuum. Et arbeidervefning med en aktiv stadiet politikke sto som en oppvud mangfold. Etter krigen med Glenoppbyggingsoppvagnene og kapitalismens lengste vestligperiode i hele den vestlige verden, var denne politikken spasselt vellykket. Kapitalen profiterte, men arbeiderne fikk del og så bedre. Regeringa Glen-

omfarte viktige reformer og satt støtt esom i en etterpartistall. Dette var samtid gullalderen til sosialdemokratiet i hele Nord-Europa. Tullig på Nordtallet begynte imidlertid nedturen og den keynesianske økonomiske politikken virka ikke lenger. To trekk ble lydelige:

1. Oppslutninga om sosialdemokratiet i de gamle byeremokratier ble generelt mindre og mer usikkert.
2. De sosiale klassekonflikter begynte å bli mindre tydelige.

Svarene ble i forhold til andre sentrumpartier både soldortestidstader og innflytelse i fagbevegelsen mot arbeiderklassen sjøl. I et arbeidsfellesverdig lemannummer av «Partyers» (nr. 18), påviser Perry Anderson at sosialdemokratiet i suksessområder på 80-tallet har vært i Sør-Europa. Her er det gjennomført svært lite av den typen sosiale reformer som fikk Egenomsnaling i Nord-Europa i likre etter krigen. (Den siste store reformen i Norge var forevret landfinga av arbeidsmiljøloven i 1977.) Derimot ligger nøkkelten til suksessen i den rolla den sosialdemokratiske partiene har hatt i å styrke del borgerlige demokratiet i disse landa.

I et arbeidsfellesverdig lemannummer av «Partyers» (nr. 18), påviser Perry Anderson at sosialdemokratiet i suksessområder på 80-tallet har vært i Sør-Europa. Her er det gjennomført svært lite av den typen sosiale reformer som fikk Egenomsnaling i Nord-Europa i likre etter krigen. (Den siste store reformen i Norge var forevret landfinga av arbeidsmiljøloven i 1977.) Derimot ligger nøkkelten til suksessen i den rolla den sosialdemokratiske partiene har hatt i å styrke del borgerlige demokratiet i disse landa.

Jørgen har problemer med å finne ut hva som er den beste måten å beskrive den venstre for DNA.

Arbeiderpartiet så sent i 1985, i opposisjon, klarer å mobilisere i arbeiderklassen og langt inn i de radikale i «mellemklassen» (nr. 18), påviser Perry Anderson at sosialdemokratiet i suksessområder på 80-tallet har vært i Sør-Europa. Her er det gjennomført svært lite av den typen sosiale reformer som fikk Egenomsnaling i Nord-Europa i likre etter krigen. (Den siste store reformen i Norge var forevret landfinga av arbeidsmiljøloven i 1977.) Derimot ligger nøkkelten til suksessen i den rolla den sosialdemokratiske partiene har hatt i å styrke del borgerlige demokratiet i disse landa.

Vil må en situasjon hvor den politiske utviklinga er bortsett fra under EPR-kampen – mer åpen enn noengang siden krigen – og hvor de ulike aktørenes strategiske og taktiske dyktighet får mye mer å si enn vanlig. De valgte som blir rettet i det årla som kommer vil prege del politiske liv i mange år framover. Det å velge som det beste er å velge som det beste, som vi får en Thorells allianse av Høyre og FrP eller andre konstellasjoner i regjeringssposisjon, om det er av hensyn med systemet kan føre til et mer slagkraftig venstre. Arbeiderpartiet kan nok holde seg i regjeringssposisjon Egenomsn om allianse med sentrum, men samtidig er et varig samarbeid med Sp (og enda mer Kr.F.) helt uegna til å vinne tilbake oppslutning i lagte grupper. Ideologisk er SV i dag det beste alternativet til arbeiderklassen, økende ansvarlighet og mindre og mindre aktivisme, er partiet uegna til å framsette oppbrudd til venstre. Her må AKP/RF finne sin besvarelse på det viktige kamper og bevegelse i kvinnekampen, i den anti-rasistiske kamper, i lagte kamper, i fagopp-

Arbeiderpartiet har tidligere vist stor evne til å komme tilbake på tabu-temaer etter en grundig oppsposisjon. De grunnleggende problemene ligger i den industrielle produksjonen i den anti-rasistiske kamper, i lagte kamper, i fagopp-

og så videre. Mange folk vil hva vil byr i fronten for deres sak. (Nå er det spesielt viktig at vi med vår styrke i systemet og organiseringen for kamp må vite mer i miljøet.) Problemet er at nedslagte felt vil i enkelt-saker får for liten innpakt i delte løst og fremtidsvisning. Frø kunne en si at dette løst og fremtidsvisning hvor det men er å opprette Råd til del skilte høyre master deltid i lagte kamper og fagopp-

Arbeiderpartiet har tidligere vist stor evne til å komme tilbake på tabu-temaer etter en grundig oppsposisjon. De grunnleggende problemene ligger i den industrielle produksjonen i den anti-rasistiske kamper, i lagte kamper, i fagopp-

Arbeiderkulturen, i vid forstand er blitt erstatta av kommersiell fellesskull. Klassebevisstheten har lenge vært på retur. Nyutsett målgrupper er rasende på nedslagte felt vil i enkelt-saker får for liten innpakt i delte løst og fremtidsvisning. Frø kunne en si at dette løst og fremtidsvisning hvor det men er å opprette Råd til del skilte høyre master deltid i lagte kamper og fagopp-

Arbeiderpartiet har tidligere vist stor evne til å komme tilbake på tabu-temaer etter en grundig oppsposisjon. De grunnleggende problemene ligger i den industrielle produksjonen i den anti-rasistiske kamper, i lagte kamper, i fagopp-

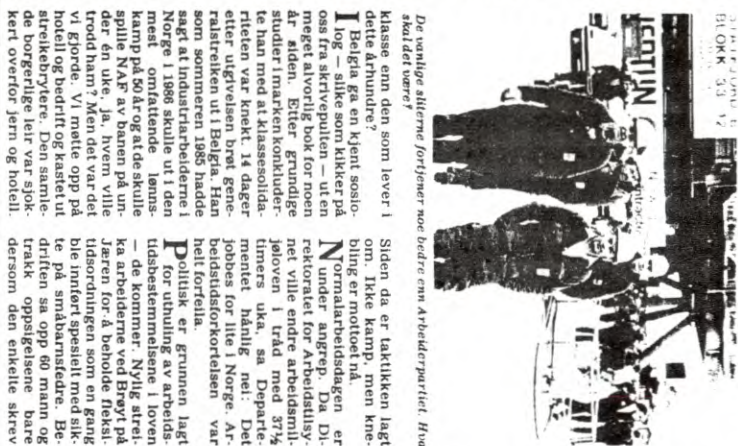
Hvem skal erstatte Arbeiderpartiet

Et politisk bevegelse til venstre for AP har nylig fått tid i dag av en regjeringssamtale og en øredøvede innflytelse i dag bevegelsen og andre masseorganisasjoner. Venstresosialistene har ingen erklæring med å holde seg til AP, arbeiderklassen — de har måttet flytte dommen for å kunne dominere i et mer direkte demokratisk kulturbæret. Protestbevegelsen av ulike slag i fagbevegelsen fikk først bredde deromleddelsen ble overført til radikale AP-folk.

Mange kunne kritisere dette samfunnet, kritiserer AP og regjeringen. Men vi i arbeiderklassen visste jo at AP støttet kjørte skuta vår vel. «AP borgerlig — din suppekjøp — hvem lærte Husbanken, Folkehøgskolen, Arbeidsmiljøovervakt? Hadde vi bil/hus/leilighet før da? Hvem har sørga for det?» Og mye mer.

I dag er vi forvirret i arbeiderklassen. AP-regjeringen gjør det meste av før og snaker ikke vakkert. Ingen vi kjenner sitter i styre og stiller seg. Vi har alltid ment at det trengs et parti for oss vanlige alle. Er Men har vi det i dag da? Vi vet ikke, utlaging og lengsel, prisvekst, øksten på boligstengning, sjukemausvelin-

ger. Gud vet hvor vi kommer til å daue, regjeringen det hverfall ikke. Og Haraldsen og den Egen — hva for vi på dem etter — nå lar vi jessu ikke stemme over våre egne lønnsoppgjør engang. All det vi vil er utrolig. Kjøper arbeidsløst folk den ene goden og så den andre.

De vanlige stillerne forfører noe bedre enn Arbeiderpartiet. Hva skal det være?

nye verdier og nye mellomlag. Utenom AP fins visst bare AKP som byr seg. Spjel om det var mange flere av dem for på arbeidsplasse rundt om. Mange har vist slutta. Blitt nye mellomlag. Ja, noen er helt opp i øverlag. Likevel. Det er pussig, men nå noen lar seg overfor en arbeidsfører, da finner du nesten alltid en AKP-er midt i flokken.

Men kan AKP samle oss da? Kan de skape et alternativ til AP eller til de egne kjøppstere først og fremst? Ma arbeiderklassen skal møte krype gjennom AKP-nalysa for å bli godt? Er vi for borgerlige, for formomsliste, kvinnelønløse, rasistiske? Er vi endtløse AKP eller vender de borgerlige leir var sjokket overfor Jern og hotell.

fra seg retten til fleksitida. Boprisene tvinger ungdommen til overtid og ekstraarbeid for ikke å gå fra leiligheten.

I denne situasjonen er det å skrivebri i Klassekampen jarmlig kjøper innlegg om å bli burde slåss mer for 6-timersdagen, motalisk fordemende som en Skandin, bare fra en annen vinkel. Vi er fratatt forhandlingsretten, spiltlett, basset og bundet. Hver dag vildas vi et eller annet slag i landet. Vi tetter etter handtekratt til å motstå lønnsstap på månesteimn, på tomn med lønnsstap.

Siden da er taktikken lagt om. Ikke kamp, men knebling er mottoet nå. Normalarbeidsdagen er under angrep. Da Direktoratet for Arbeidstilsyn, 17% timepluss overtid for det ville endre arbeidsmiljøen i tråd med 37% timers uka, så Departementet hånlig nei. Det jobbes for ille i Norge. Arbeidstilsynets forførelsen var helt forfella.

Politisk er grunnen lagt for ubehling av arbeidsutdømmelse i lovneidsbestemmelserne i mange andre kan. Vi må jobbe skift når bedriften setter fang skift. Vi må dra ut Mønstred eller Nordstaden når arbeidet er der — og våre koner må leve med driften så opp 60 mann og drakk oppsigelsene bare dersom den enkelte skrev lønn å leve av og kollektive nedsettelse av arbeidslida med full kompensasjon. Derfor var vi utforanlig på at 37% timers uka skulle kompenseres fullt ut. Den som anklager oss for at 6 timersdagen ikke er fjernt, må bli innført i Norge. Kan ikke samle oss Verkekan AP-vegning eller bongete forveing.

Det ses om igjen og om igjen at de kvinnelig fagforningene går i spisse for 6-timersdagen. De er sikkert sant. Men helle ikke de er klar for noe handling bak Kravel. Kua sekretæren virker sjusket også for dem. Vi kan sikkert nevne at den dagen Kommune til Generalsekretær på berrildagen, da Sogn Stip ble innført. Silik vil gjelde 37% timersuka, kom. Me Ikke fordi vi har noen to pliktstøer overfor radikale som ønsker seg en nyverdig arbeiderklasse. Mifordri vi vil det for vår egdel.

Den dagen AKP er oppplatt av å føle arbeiderklassens puls egen og kan slåss med o silik vi er mer svakhetvåre — da har arbeidbevegelsen i Norge gjort spredning. Vi har én — i arbeidsplasser i Norge, i to spisser. Enheten i messer er det grunnleggende mellom oss spissene.

EILJARR?

På denne sida trykker vi korte meningsyttringer. Maksimumslengde for innlegg er 90 linjer á 55 anslag. Redaksjonen forbeholder seg retten til å fjerne korte innlegg. Ubrukte innlegg blir ikke returnert.

Hvem skal erstatte Arbeiderpartiet?

LDAR L...E og Per ... og jeg håper på et samme. At AKP(m-l) eller en allianse der KP(m-l) er en viktig del av drivkraftene skal erstatte Arbeiderpartiet i den norske arbeiderklassen. Men hva skal til? En del er å oppbe blant det tradisjonelle kjerneproletariatet.

En helt annen del er å tarte med de som står nærst i dag. Mange er delidsansatte, mange er organiserte, mange er innvandrere — flertallet er kvinner. Og noen av oss som liker arbeideropprøret i partiet velkommen, vi gjør det med forbehold. For vi er i del av et kvinneopprør om vi synes har kommet så

litt for kort. Derfor stiller vi etingelser for å støtte arbeideropprøret. Det høres innmari frekt ut. Hvem er vi — hvem snakker vi for? Det er frekt, partiet kan vi ikke vise til de svare talla, de tunge degatene. Vi kan ikke vise til noe anna enn framtida, mulighetene, alle de damene vi mener vi kan organisere og utvikle. Men vi har jo noen ramnganger i ryggen — bekurs, kvinnestreiker, økt bevissthet om «kvinneløst». Og det viser at vi trenger mest av alt en kvinnepolitik.

Det holder ikke at vi daene «far lov til» å holde på ned vårt innafør fagbeveelsen — som KF-grupper,

«Kvinnenes tariff-aksjon», støttegrupper for Aker-Verdal-kvinnene osv. osv.

For EM og PS og jeg, vier medlemmer av det samme partiet, AKP(m-l), og den samme fagbeveelsen, LO. Hva er forskjellig, og hvorfor blir vi uenige? Rett og slett så har vi forskjellig kjønn. Det betyr faktisk at vi har en grunnleggende materiell årsak til ideologisk uenighet. Når jeg som kvinne ser at dersom bedriften min blir nedlagt eller flytter ut av byen og jeg må skifte jobb, så blir jeg ikke lenger kjerneproletar men kvinnearbeider med kvinnearbeiderlønn — og ser at den kan jeg ikke leve av. Da ser jeg at livet mitt er knyttet til kvinnearbeideren, slik hun har det i dag. Og hun kan ikke forsørge seg sjøl — langt mindre barn. Dette er helet uavhengig av min person (om jeg er gift eller faktisk har barn), men helt avhengig av mitt kjønn.

Derfor krever vi et parti som tar stilling. Et parti som sier at vi tenker kvinner når vi snakker om arbeidere. Da så kal vi helhjerta støtte opp om arbeideropprøret i partiet, når vi skjønner at det er for oss. Men det betyr mer enn «betong-gutta». Det betyr ledende faglige tilitsvalgte som ikke bare mener, men aktivt slåss for:

1. — høge generelle lønns-tillegg ved de sentrale oppgjøra. Den lokale forhandlingsretten er viktig. Kvinnene har strakt ut handa, igjen og igjen. Vi har slåss for å utvide retten til lokale forhandlinger, vi har

argumentert for at lokale seire trekker lønnsnivået opp og indirekte blir en støtte til de som ikke har det. Men vi venter også på gjensvaret. At de sterke lokale manneklossene legger tyngde i å slåss for tillegg som gjelder alle.

2. — 6-timersdagen. Igen et kvinnekrev som tar opp i seg hele arbeiderklassens interesser. Som 8-timersdagen i sin tid. Et sjølsagt krav for den arbeiderklassen som har skapt de enorme verdiene som kapitalistene forvalter. Og i tillegg et kvinnekrev som ikke bare handler om mulighetene til å leve som småbarnsforeldre, eller hvem som skal ta hovedansvaret for ungene. Det handler mest om kvinnene sin økonomiske stilling i samfunnet, mulighetene til å være sjølstendige økonomiske personer gjennom hele livet, inkludert småbarnsmødre-tida og pensjonsalderen.

3. — bygge en fagopposisjon som ikke splitter, men samler. Dvs. både bekjempe manns-sjåvinisme, rasisme og organisasjonssjåvinisme i fagbeveelsen. For å komme nærmere inn på det siste: historisk er «gule foreninger» navnet på streikebrytere. Sann som LO-ledelsen bruker det i dag, på alt utafør LO, er det meningsløst. Hvilke streiker bryter hjelpepleiere og sjukepleiere? Tvert imot så slåss de sjøl, også med streikevåpnet, for interessene til store grupper av arbeiderkvinner og nære allierte. Hvis vi skal lage en faglig opposisjonsbevegelse som

virkelig samler mest mulig av arbeiderklassen i dag, må den omfatte de foreningene som faktisk organiserer og slåss, uavhengig av LO-medlemskap.

I allfall disse punktene må være et minimumskrav til AKP(m-l)s politikk — noe partiet står inne for. Og et kommunistisk partis politikk forplikter alle medlemmene, uansett kjønn. Hvis AKP(m-l) skal være et arbeiderparti i dag, så må vi ha en politikk ikke bare for det tradisjonelle kvinnelige og mannlige kjerneproletariatet, men for den nye kvinnelige arbeiderklassen også. Og det må være partiets politikk, ikke bare AKP-kvinnenes kamp og innatts.

Da holder det ikke å sitte så lenge på gjerdet og vente. Veksten i den kvinnelige arbeiderklassen er «interessant». Streiker og økt kvinnebevissthet i offentlig sektor er «spennende». Sklar disse kvinnfolka å skape en svær bevegelse som lager en ny situasjon, og da vil vi støtte, men — ? Er det egentlig en kraft?

Vi sier at bevegelsen er der alt, og noen av oss har kasta oss fram på. Skal ikke AKP(m-l) bli et haleheng, må hele partiet stå fram med en politikk som gir noen av svara på hvorfor hele den norske arbeiderklassen bør slutte opp om oss. Og de mest forsømte hittil, og dem vi har mest å hente hos — er kvinnekolka.

VIGDIS V

Det fascistiske klimaet

På kort tid forsvann Le Pens fascistiser seg fra å være et avskyddet gruppe til å bli en mektig politisk maktfaktor. Kan tilsvarende ting skje i Norge? FOTO NTB

Av og til dukker det opp et stort del av velgerne vil gå mye lengre enn Stortinget. Et krise ble umgått, blant annet fordi partiene konkurrerte i valglofter.

2. Invandrerflyktninger Fremmedhat og rasisme har god grunn. Å gi det finere navn er bortforklaringer. Det fins en folkelig, rasistisk opposisjon. Men det er et gap mellom de offisielle norske meninger og rasist-opposisjonen. Ekkignok vil staten sperre folk fra den 3. verden ute, og Fornebu er verre for en afrikansk professor enn for en tysk heroinsmugler. Men ingen kjent, respektert intellektuell vil stå fram og heise mot utlendningene. Ingen forfatter, ingen fjernsynshelt (og lenge ingen viktige politikere). Dermed var rasist-opposisjonen utaktfor folkeskakken, umulig i denna selstap.

Så den folkelige rasismen skreik etter taleror. Hågen så sjansen, og ble dens helt. FrP var det eneste større partiet som så ut til å tråde til med rasisme i valgkampen, anslått: «Vi bør ta oss av våre egne syke og gamle før vi bruker penger på utlendningene...» Full klaff...

I 1988 har ei ny rekke saker gitt grunnlag for samme polarisering, velgerne mot partiene (DNA og 1. Eldreomsorg. En meget stor del av velgerne vil gå mye lengre enn Stortinget. Et krise ble umgått, blant annet fordi partiene konkurrerte i valglofter.

2. Invandrerflyktninger Fremmedhat og rasisme har god grunn. Å gi det finere navn er bortforklaringer. Det fins en folkelig, rasistisk opposisjon. Men det er et gap mellom de offisielle norske meninger og rasist-opposisjonen. Ekkignok vil staten sperre folk fra den 3. verden ute, og Fornebu er verre for en afrikansk professor enn for en tysk heroinsmugler. Men ingen kjent, respektert intellektuell vil stå fram og heise mot utlendningene. Ingen forfatter, ingen fjernsynshelt (og lenge ingen viktige politikere). Dermed var rasist-opposisjonen utaktfor folkeskakken, umulig i denna selstap.

Så den folkelige rasismen skreik etter taleror. Hågen så sjansen, og ble dens helt. FrP var det eneste større partiet som så ut til å tråde til med rasisme i valgkampen, anslått: «Vi bør ta oss av våre egne syke og gamle før vi bruker penger på utlendningene...» Full klaff...

I 1988 har ei ny rekke saker gitt grunnlag for samme polarisering, velgerne mot partiene (DNA og

gene klarer FrP å holde på rasismen som et hovedtema, og angrep på innvandring som et hovedmål. I Stortinget er Hagen ånden som svever over den nye utlendningslova, og Helen Bastierud er blitt Hagens fange i Oslo Kommune får FrP gjennom kutt av morsmålsundervisning og kutt av hjelpeprosjepter for innvandrere.

Derfor bør vi ikke bli forbausa om FrP faktisk klarer å øke oppslutninga på sine egne nedskjæringer av helse- og sosialsektoren, ungdomskuttene og så videre. Grunnlaget er lagt for å forklare alle disse forverringene som en følge av asylsøkere på høyfjellet.

Når krisa nå kommer er det derfor viktig for oss å ha med i oppsatsmeringa at grunnlaget for en folkelig rasisme akkurat nå vokser raskt. Hagens valgkamp for valget i 1987, og hans valgkamp før valget i 1989 (som han begynte straks valget var slutt i fjor høst) spiller ei viktig rolle for det.

Derne Hagens valgkamp er sjølet og rasistisk. Men Hagen er ikke fascist. Han vil dreie systemet til høyre, men ikke omstøte det. Han argumenterer ikke for en sterk mann.

Men Hagen gir den folkelige rasismen legitimitet og sjøbevissthet. Nå tør rasist-

ter stå fram og skryte at det. Og mobbing og vold mot utlendinger har økt ei skapt et klima der en breie første gang etter krigen ha sjansen. Heriserer rundt. He går det an å bryte las fol alle store partier. O hvis Norge nå for alvor sel inn i ei større økonomisk krise, kan De Fremmede bukker for alle problemer landet.

Det kan skje svært fort. Det ser vi nå fram for al fra Frankrike. På å forvandle Le Pens fascistiser seg fra å være ei avskyddet utgruppe til å bli en mektig politisk maktfaktor.

Liggende ting kan skje Norge. Kanskje gjennom FrP skjønnet det er lite sannsynlig så lenge Hagen er oppgående (Jeg tror ikke han ønsker ungdomsgruppe per som fører gatekamp brytergrupper) til høyre FrP.) Eller gjennom ut som partiet til Kjusus... El ler-kanskje mest sannsynlig gjennom ikke-politisk masseorganisasjoner som Folkebevegelsen mot Innvandring. Kombinert med at H og DNA påtvirkes til å føre en Maggle Tatcher politikk kan det bety at vi får det verste av to verdener! Både Frankrike og England!

TRON (

Den fascistiske massebevegelse

Kan 1990-åra bli blomst-
ringstida for en ny,
fascistisk massebevegelse i
Norge?

Nei, jeg spør ikke for å
henge merkelapper på poli-
tiske uvenner. Før valget i
1990 skreiv jeg her i avisa at
det er galt å kalle f. eks.
Carl Hagens FrP for fa-
scistisk parti. Benito Sco-
cozza har rett når han i sin
artikkel om ultra høyres
frammarsj (22. juni) sier at
fenomenet som det norske
og danske FrP er ekstre-
høyreberalistiske partier.
(Derimot Eljer han en feil
når han tar med Le Pens
parti i samme slengen. Det
franske FN er et fascistisk
parti i gjennomdags betyd-
ning).

Men på visse punkter fal-
ler Hagens synspunk-
ter sammen med fascist-
ene. Det gjelder særlig
rasepolitikken, men asså
andret, viktigste emne: Sa-
spørsmålet er om det er
formå for bevegelsen å
opne for seg, og hvor fullt ut
vi har å se på.

Vi har et valg bak oss da
rasisme ble norsk lokepolitikk.
Et halvt år etter dette
valget er et eksterfascist-
till en viktig faktor i presi-
dentvalget i Frankrike.
Dette forturisten i Ju-
Algerie, Le Pen, slår sin
karriere som parlamen-
tærrepresentant i partiet

Poulades parti var nettopp
en bevegelse med mye av
samme trekk som Hagens
FrP.

Kan den samme utviklin-
ga skje i Norge i raske re-
tempo?
Alle kommentatorer har
for merket at det er et
mørke søg at FrPs vekst
har sterkt preg av opprør.
Dette opprør retter seg
først og fremst mot in-
vandrere, folk fra den 3.
verden. Det er altså i forma
og dels asså i kjerna klart
rasistisk. Men det tar sam-
tidig opp i seg virkelig
progresive krav. Ønske
om mer hjelp til sjuke og
gamle, og pampveide...

Enkelt å vedvarende
har tilmed av det truk-
ket den slutninga at f. eks.
FrPs framgang Oslo i 1987
var et progressivt oppbrør
mot sosialdemokratiet. Et
sån oppbrør er felleslig
berent preg av for så å si
statistiske bevegelses og
statistiske bevegelses og
store, sterkt i de landa der
de virkelige var massebe-
vegelser.

Noen typiske trekk ved
slike fascistiske masse-
bevegelser:
Folkelig fascisme som ik-
ke er ved makta, er
samfunnskritisk og opp-
rørske i Mussolini Italiaens
de fascisme, f. eks., var i
startfasen republikansk og
antikirkelig.

ter og radikale sosialister
saker den folkelige fascis-
men på framgang i kriset-
idene. Og den samfunns-
kritik tar ofte opp samme
spørsmål som den tradisjo-
nelle venstresida: Hjelpel-
se gamle som ikke får nød-
vendig omsorg og pleie.

Ungdom som liker far opp-
arbeider som ikke får opp-
levde sosial trygghet mens
andre lever i sus og dus...
All dette var viktig i det tyske
nazipartiets propaganda
på 1920-tallet. (Og det skap-
te asså forvirring, langt inn
i det tyske kommunistparti-
et).

Den fascistiske massebe-
vegelsens likheter med
socialistiske massebe-
vegelser i propaganda (og
noen ganger aksjonstov-
mer) er ikke tilfeldig. Den
konkurrerer på samme måte
de, vinner folk som kanskje
vinner. Men sin minnsyge til
individer sosialt, som to
prierter sosialistpartiets
organisasjon og taktilk
Den fascistiske massebe-
vegelsen snakker om den
samme virkeligheta, som
venstresida, men forklar-
des virkeligheta annerle-
des. Når sosialistene og
kommunistene anklager ka-
pitalistene, legger fasciste-
nen skylda på jøder, negre,
utendringer, frimurere, il-
beratere, intelligentsiaen,
de røde... Den ansvarlige,

pende kraft og arbeidernes
venn. Dårige kapitalister,
er jødiske plutokrater, ut-
beratere, eller egoistiske
liberalere.

Det trengs samfunns-
sig disiplin, harde tak-
av demokratiet. (Fascistis-
ke bevegelser har sjelden
sagt på forhand at de ville
avskaffe demokratiet. De
slapp å ta taktslike hensyn).
Et sterkt regjeringskalt set-
pluss, sikre lov og orden, få
fart på økonomien og skape
sosial rettferd. Visjonen er
for de menigene: Hev over
fienden, Eydne ilder for
oss!

Tysk for den fascistiske
massebevegelsen er ei to-
deling både i propaganda og
organisasjon. På den ene si-
da, forutlitt, "emoderals
kritikk av samfunnsinsti-
sjoner, sosial urettferdig-
het, og forslag om reformer
samt å gjøre ikke å se på
Kritikk mot Hagens ideer
samt å vinne flest mulig og
derfor å den raseite deler
av politikken andres skilt.
På den andre sida trengs
hard, hat-propaganda
som spiller på tilhengeres
fordommer og den ekstre-
me fløys ønske om vold.
Denne delinga kan vi-
se seg både ved to former
for politikk, noen for sa-
rlongene og parlamentet og

og massemøter... Men
samme politiker kan asså
ha flere ansikter.

Av den samme grunn
trenger fascistene to slags
organisasjon. Fascistiske
massebevegelser kjemper
for makt i institusjonene
(bl. a. i valg), men bryter
samtidig ned tilliten til
dem. De stiller til valg, men
sluss asså i gatene og terro-
riserer motstandere. På
den ene sida lager de derfor
legale organisasjoner, par-
tiet som ikke Eljer noe ulov-
lig, men som stiller til valg.
Men terrorjobbene kan ikke
utføres av slike organisa-
sjoner. Til det trengs volds-
organisasjoner. De kan
være underordnet i partiet
(USA under NSDAP i 20-åra)
eller drive forment uloven-
lige og illegitale, ved sida av et
respektabelt legalt parti
(som VSO ved sida av
Varnas Blåk i Belgia i 1949).

Hagens Franskristparti
sarter ikke ut dette. Men å
selv å gjøre ikke å se på
avskaffet det ikke har
gerligere demokratiet og bar-
enker sikkerhet heller ikke at
det skal bli organisert grup-
per for gatekamp og terror i
partiet.

Men kritiser politikern
det er derasskyld i 1987) le
te han opp det falske pak-
tane- bereid på møtet for
hisse opp prognoson
ning. Hagen er en høy-
ekstrem politiker som ha-
lært seg taktilken med å
le med ulik lunge i ulit-
miljøer.

Et i partiet hans jo-
ber folk som går anve lengt
enn ham. Folkebevegelsa
mot innvandring er en klar
fascistisk organisasjon i
hullisvalgte i den organsi-
sjonen, med sitt voldsom
fascistiske språkbruk, er
stor grad medlemmer
FrP. Og hos dem er det i
gen sperrer mot de åp-
nyttzistiske smågrupper
i det i FrP har eksiste
A spontane tendenser i
at folk ville danne grupper
som treiv med terror, ve-
både vi og Hagen. Jeg tin
og happer at samme ting) å
ke kan utvikle seg i stør
maktstøkk imotfor FrP-ut-
at, teidelsen vii slik med i

Men hva med de åpne r-
sistorganisasjonene? Hiu-
folk ser sjer at innvandr-
ig er verre enn nazistn
invasjon 119407. Det må bli
forhåss, oss, om det opp
slåret uoffisielt, men sjer
symbolisk forholdt med
dem og de fascistiske bon-
begruppene, slik som de
har skrydd i Folklam
Frankrike og Italia.

Nye sosiale bevegelser som samfunnsalternativ?

Sosialisme har tross uenighet om veien dit og va, det betyr, vært samlet avnet på den nye, mer øyeblikkelige samfunnsalternativ som vil løse kapitalismen. Den klassiske sosialistiske og kommunistiske strategien for samfunnsarbeid har basert seg på arbeiderbevegelsen om kjørne og drivkraft, med et politisk parti i spissen. Finnes det noe alternativen til denne strategien? Kritikken av den klassiske teorien er utformet av teoretikere som Gortz, Laclau, Mouffe, Hirst, Touraine m.m. Et fellestrekk ser ut til å være et strategisk alternativ basert på en «demokratisk allianse» av det som kan kalles «de nye sosiale bevegelser».

Det er ikke vanskelig å se bakgrunnen for slike ideer i de fleste vest-europiske land er de store «arbeider»-partiene eurokommunistiske eller sosialdemokratiske eller sosialistiske og praktiske slivningsoperatører. Arvriktene er floren av folkelige opposisjoner, og alternative bevegelser, de nye sosiale bevegelser.

Men har denne strategien konklusjonen noe for seg? Noen spredte kommentarer:

Alternativ-strategiene (som vi kan kalle dem) peker helt riktig på oppsplittinga av arbeiderklassen og på det minskende antallet industriarbeidere.

Men de overser at arbeiderklassen vokser! Når kapitalismen omplusseres fra industri til handel, hotell og konsulenttjenester, trengs flere butikker, hoteller, og dårligere arbeidere, færre industriarbeidere. Men arbeiderantallet øker all i alt, ikke minst på grunn av kvinnenes inntog i den yrkesaktive arbeiderklassen. De «gamle» arbeideryrkene er fortsatt mange, men 80 og 90-åras lønnsstakere er ikke identiske med 50- og 60-åras. Mange er mer utdannet, og har mindre av det monotone manuelle arbeidet. Men motsetningsforholdet består: lønnskonfliktene er ikke blitt mindre, arbeidsløshetskoeffisientene er ikke blitt kortere.

Mange lønnsstakere ser seg sjølt i dag slik arbeidsgiverne vil, som funksjonsgiverne vil, som reparatørene vil, som tekniske ledere vil, som med et teglig lønnsforhold. Omstandighetene drar dem likefullt inn i organisering og faglig kamp, i prinsippet på samme måte som fagbevegelsen banebrytere i forrige århundret, typografene. Det er altså ingen urimelig teori å si at arbeiderklassen ikke er noe som har vært, den er fortsatt i ferd med å bli!

Et motsetninga arbeidskapital ikke lenger den sentrale samfunnsmotsetninga? Alternativ-strategiene legger vekt på undertrykking som ikke spesielt rammer arbeiderklassen.

Mange av de nye sosiale bevegelser er progressive og frigjørende. Men de har et snevert perspektiv. Hva med den nye miljøarbeid?

som trusselen om miljøkatastrofe, det kjønnetyske ragnarokk, seksismen, rasismen, kommersialisering av kultur, miljøet at den kapitalistiske samfunnsformasjonen rommer mange motsetninger som ikke bare er direkte utsett av utbytting av lønnsarbeidet. Kvinneundertrykkinga har en historie eldre enn kapitalismen. Miljø-ædelgjørelsen skyldes kapitalens profittjag, men også en stadig økt materiell produksjon under andre samfunnsystemer kan forårsake økotoastrotrofer. At moderne kapitalisme stiller nye temaer på dagsordenen, som kollektivt arbeid, offentlige velferdstitubud, forbrukerkontroll, krav som ikke er

funnsendring være innrettet på å løse motsetningene i kapitalismens alternative strategiene langt på vei overser.

Hva slags samfunn står i alternativer strategier for? Den klassiske sosialistiske strategien er mobilisering av arbeiderklassen og dens allierte, samfunnsøkonomiske og teknologiske behovsrettet planøkonomi. Det synes som om alternativ-strategiens plan er at en «hegemonisk» kamp fra alle de enkelte saksbevegelser til sammen kan skape et demokratisk, pluralistisk og ikke-undertrykkende samfunn. I dette er de blinde for de nye sosiale bevegelsernes *begrensninger*. Disse bevegelserne er progressive og frigjørende. Men de har et snevert perspektiv. Deres svakheter er at de ikke fokuserer på samfunnsarbeid, miljø, strukturalternativer, og de griper sammenheng mellom det kapitalistiske systemet og de nye sosiale bevegelser.

Det politiske partiet, som lar opp i seg alle de progressive kravene og systematiserer dem til et samfunnsalternativ, har derfor en mer fullstendig rolle i kampen for et nytt samfunn. Men partiet og bevegelse trengte ikkefullt hverandre, et partiet allianse med de nye sosiale bevegelser vil være isolert og kraftløst.

JON IVAR

Klar for omstilling av helsevesenet

Etter at vi har sett hvor-
dan Arbeiderpartiet
har lagt ned den malma-
serte industrien i Trond-
heim, har tilkatt reklame i
norske sykkel og sviket
sitt partiprogram når det
gjelder reklame i jernry-
net, har mange lurt på hva
som skal skje nå. Hvor kom-
mer de neste angrøperne.

Etter at «Eggenandval-
valget» – Sandmann-utval-
get forsto
egenandel og så ved innleg-
relse på sykken, ble det en
debatt som endte med at so-
sialministeren stod ved sitt
løfte fra 1986.

«Departementet vil kom-
me tilbake til spørsmålet
om egenandel i helsevesenet
etter at Egenandvalget
har sagt, men vil allerede
nå gjøre det klart at det ikke
er tiltenkt å innføre egen-
betaling for sykkesopp-
hold». (side 70) – Storings-
melding nr. 41 – Sosial
Helseplan).

Ute er utvikt at dette førs-
leke angrepet er slått
ubakke. Men Regjerings-
partiet brunder i dag uttrykk
som «omstilling» og sier
«De som ikke viser vilje til
omstilling, kan heller ikke
regne med tilleggsbevill-
inger for å løse økonomis-
ke problemer som skyldes
manglende effektivitet»
Tove Strand, Generalsek-
retær i Akuttsenteret, sier
Den som har jobbet på Jern-

verket vel hva, slike oru-
berly i dag. Det som er ty-
pisk i nedleggelsesaksene
er hvor *planlagt de er*. Ved
å lese den nye Nasjonale
Helseplan fra 25. 3. 1988, er
det mulig å se tendenser til
nedleggelse av flere syke-
hus. Men problemet med en
slik melding er at det er 256
sider med prut og mye
vandrang rundt gøten.

Jeg vill denne artikkelen
se på hva Arbeiderpartiet
mener om *sengstall* i
norske somatiske sykehus.
Først vil jeg anføre å le-
se side 20 – 21 i meldinga for
hvor står det klart at «Det er
forskjeller i sykelegnet mel-
tom kjøpene, mellom
sosioøkonomiske, etnopro-
blemer og mellom faglige skil-
nader mellom de ulike syke-
husidretidene» med færre
sykehussenger!

I Bruddhand sin første re-
gjerung. Den la fram sitt
Egenandvalgsrapport 4. 1. 1981.
I dette langtidsstudiet la
regjeringen fram en *Nasjonal Helse-
plan*. Da valget kom i 1981,
lurte ikke regjeringen å leg-
ge fram den planlagte
nasjonale Helseplan *fordi*
den ville koste for mye. In-
gjerung gikk i stedet inn
for uttak som å befranse
reuten til egenmeldinger og
gikk til høyre for å få flere
stemmer. Dette førte som
kjent til Willoch's første re-
gjerung høsten 1981.

Fra Arbeiderbevegelsens
handbok 1981 kan vi se hvor-
dan DNA tenkte det:
«Kvantitativt er de norske
sykehus meget godt utbygd.
Vi har nesten dobbelt så
mange sykehussenger pr.
1000 innbyggere som Eng-
land og 10 prosent flere enn
USA. De fleste er enige om
at vi har for mange syke-
hussenger, men på den
annen side vil befolknings-
endringene føre til at beho-
vet øker med ca. 12 prosent
fram til år 2000.
Kvalitativt er de norske sy-
kehussenger gode. Sykehul-
ressurser har blitt sine store
Her ser vi at DNA ikke
sammelnigner med Sveits
som har flere somatiske sy-
kehussenger enn Norge,
men med et sving og DNA
siste tre regjeringens mo-
dell. Men vil DNA ikke
forfore å legge ned syke-
hus og i boka heter det i
1981: «Det er tvilsomt om
myndighetene ikke vil tilfalle
at det skjer en nedbygging
av sykehussenger.»
«Det var det og til de no-
som *Alf Prætorius* er det
Siu, der etterpå er det net-
topp nedleggelse av sykehus
som er på dagsorden, men
ikke på Dagersveien.
F stadsasviene leker akri-
ttisk journalistikk i kritikk
av *enkeltdisvalget*, er det
ikke kritikk over politikk
til regjeringa. I Helseplanen

Omstiltninga mena klesrens-
net representerte i den nye
kronikkforfatter. Bildet viser
fokkerte mot nedleggung av
Roros sykehus.

FOTO ANNA HEEN
står det at vi skal ha like
mange sykehussenger som
i dag. Dette er et «ikke-
standpunkt» etter at DNA
regjeringa i 1981 sa at målet
var 4,5 sykehussenger pr.
1000 innbyggere, altså
ca 18000 senger.

Regjeringa Willoch tid-
festet målet til å komme
ned til dette tallet i år 2003.
Men målet er nådd under
Gro Harlem Bruddhand al-
lerde! Vi mener oss også
at Egenandvalget advar-
te mot sykkesjanselag
for å sikre sykehusene for
budsjettkontroll og styring
av totaltilførselen. Likevel
er det styrkesystemet
som regjeringa nå går inn
for eller «Åtkroppen på
sykehus» som Åtkroppen på
helt korrekt kalter det. I
meldingen innemmer re-
gjerung en assenkapska-
sten. Norge har gått ned og
at vi har færre senger pr.
innbygger enn mange and-
re land, men at det er stort

varasjoner mellom land-
ene». (side 188) Det heter
videre at «Det diskuteres
om dette sengetallet er for
lavt i nå antallet effektive
sengetakto» ligger ned
mot 3,5 senger pr. 1000 in-
byggere eller ca. 13 000
senger på landsbasis. Hva
Eger så i regjeringens med-
delte? Der sier en ting og
Rjor noe annet.

Teori: «Sosialdeparte-
mentet vil på det nåvæ-
rende tidspunkt gå inn for at
sengeantallet i de somatiske
sykehus ikke økes». (side
180)

«Når det gjelder den
væge folkeskoleplanen
sykehuset vil på det nåvæ-
rende tidspunkt arbeide at sen-
getallet i somatiske syke-
hus ikke reduseres ytterli-
gere, men heller ikke økes»
(side 238)

Altså mener regjeringa
at det antall senger som var
i drift 25. 3. 1988 var et per-
fekt antall! Dette var like-
vel et løfte som ble gitt i
før påske, slik at det kan
je var en nedtrapping. Men
alvorlig latt: Dette er jo da
re tull! La oss se hva som
skjer i praksis:

* Rogaland – Kamp mot
nedleggelse av flere små
sykehus.

* Hordaland – Kamp for be-
stet sykehus.

* Østfold – Lave budsjet-
ter. Planlagt nye styrings-
systemer. Halden sykehus i
fare.

«I populære tiltak er de
for ikke til å unngå. Sykehu-
sa nedlegges, sykehus-
stenges og daghospita-
len må samordnes. Skerlig
områder med mange syke-
hus, men noen stenge og
de andre, mener hun». Hall
dette, mener hun. «Halla
hallo Rogaland! Deres sa
hva dette betyr? Deres sa
strammer rammer er at di
skal legges ned sykehus
Fogeland, Roros, Halden
osv. Dette er EF tilnær-
mes sentralistiske politik
om igjen i slutten av år
ODD S...

Skruestikke på kommunene

De offentlige oppgavene som betyr mest for folks hverdag, er idag kommunenes og fylkeskommunenes ansvar.

Spesielt står kommunene sentralt. De tar seg av viktige oppgaver som barnehager, grunnskole, boligplanlegging, sosialsektoren, eldreomsorg,

faglig KOMMENTAR

Derfor rammer det så hardt dersom kommunene ikke evner å løse oppgavene sine.

Når staten eller hvert har vellet svært mye av det offentlige ansvaret over på kommunene, skulle man vente at staten også sørget for at kommunene fikk økonomiske muligheter til å løse oppgavene sine. Men

langt fra: Den norske staten går hvert eneste år med store overskudd og øker stadig sin finansfor-mue – som den eneste i OECD (for eksempel går den vestyske og den japanske staten med store underskudd og synker stadig dypere ned i gjeld). Som regjeringen selv sier det i det nylig framlagte reviderte nasjonalbudsjett:

„Statens finansstille-ting er god. Statens netto finansstille fordringer (fordringer kan utstås til å være 87 milliarder kroner ved utgangen av 1988. Statens kontantbeholdning var 117 milliarder kroner ved utgangen av 1987.“

Likevel beholder staten stadig mer av de skatene og avgiftene som den innkasserer fra folk. Den delen som overføres til kommunene og fylkene, går nå raskt nedover i kjøpekraft! (se tabell).

Vi merker oss at netto-overføringene nådde toppen i kjøpekraft i 1986.

OVERFØRINGER (milliarder kroner)

	Fra staten	Til staten	Netto (1987 kr.)
1983	26 445	1 529	24 916
1984	31 050	1 559	29 491
1985	34 492	1 531	32 961
1986	37 055	861	36 194
1987	40 502	1 620	38 882
1988	43 324	5 470	37 854

Kilde: Nasjonalbudsjett 1988 og Revidert nasjonalbudsjett 1988

Under Brundtland-regje- ringen har de gått raskt nedover igjen. I 1988 har staten økt kraftig det som den tar tilbake med den andre hånden – først og fremst ved en ny særskilt folketrygdavgift på kom-muner og fylker.

Den rike norske staten har altså plassert norske kommuner og fylker i en økonomisk skruestikke. På den ene siden blir overfø-ringene til kommuner og fylker skrudd ned. På den andre siden blir de pålagt ansvar for oppgaver som stadig skrur seg opp. Eldreomsorgen er blant

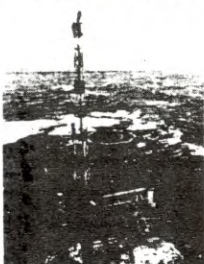
Det er råttent!
TORSTEIN D

Forberedelser for EF

Den 9. april kom det engelske økonomitidsskriftet *The Economist* med et kraftig angrep på norsk økonomisk politikk.

«På veien til EF-medlemskap fører nordmennene den sløvest tenkelige politikken», står det i overskrifta på den sentralt plasserte artikkelen.

Poenget med artikkelen er å vise at Norge ikke tar hensyn til realitetene på det europeiske markedet: Lønnsveksten er for høy, arbeidstida er for kort, levestandarden er for høy, bøndene får for store subsidier etc. Men viktigst av alt: Det påstås at Norge fører en isolasjonistisk politikk. «Landet fører i

Statoil forbereder seg til EF-medlemskap på sin måte: Ved oppkjøp av bedrifter i land som allerede er medlemmer, f.eks. i Danmark.

skal skapes en stemning i landet for enda raskere internasjonal ekspansjon og for enda åpnere grenser for utenlandsk kapital i Norge. Det er liten tvil om at storkapitalen på kontinentet jakter på Norges enorme oljereserver. Med Norge i EF kan de gå til dekket bord og forsyne seg av «havets rikdommer». (Norge har gassreserver over «gjerrignarkenes vilteste drømmer», som det står i *The Economist*.)

Fakta om norske investeringer i 80-åra viser at påstanden om isolasjon aldri kunne vært mer feilaktig. En artikkel i *Penger og Kredit* 1/88 (Norges Bank) tar for seg utenlandsinvesteringene til åtte store kapitalistiske land Norge konkurrerer med. De viser følgende tall: Ingen av landene har en så kraftig vekst i utenlandsinvesteringene fra 1979 til 1984, som Norge.

Mens de direkte netto utenlandsinvesteringene til Norge er mer enn 12-doblet, er USAs investeringer i utlandet redusert til en sjettedel. Også England og Vest-Tyskland har redusert sin andel. Japan, Sverige, Danmark og Finland har også vekst. Men veksttempoet ligger langt etter det norske.

Så vil noen kanskje si at den norske veksten skyldes at Norge ligger på et så lavt nivå i forhold til de andre. Også det er feil. I 1984 utgjorde de norske utenlandsinvesteringene 1 prosent av bruttonasjonalproduktet (BNP), det samme som Sveriges andel. Japans og Vest-Tysklands andeler er 1,2 prosent av BNP. USAs andel var 1 prosent i 1979. I 1984 var andelen nede i 0,1 prosent! Det er liten tvil om at det stemmer det vi viser i den nye studieboka om imperialismen: At 80-åra markerer et nytt nivå for norsk imperialismen.

1992 er det magiske året for norske etableringer innafør EF-markedet. Da skal det «indre» EF-markedet være etablert. De som ikke er «innafør» til da, vil stå svakere i konkurransen fordi EF vil sikre sitt marked for sine bedrifter. En stor del av norsk ekspansjon har da også bestått i å kjøpe seg inn på EF-markedet.

Hydro har datterselskaper i nesten alle EF-land og er Europas største gjødselsproducent.

Statoil har kjøpt opp et nett av bensinstasjoner i Danmark.

— Elkem har datterselskaper i Danmark, England og Nederland.

— Aker-Norcem har datterselskaper i nesten alle EF-land.

Slik kunne vi fortsette fra storkonsern til storkonsern. Også bankene og forsikringsselskapene investerer stort innafør EF. DnC-gruppen har investert for over en milliard kroner i EF. (Kilde: Økonomisk Rapport 10/88).

Vi som advarer mot norsk imperialismen har bl.a. påstått at arbeidsplasser forsvinner fra Norge. Dette er på det sterkeste blitt benekta av regjeringa og næringslivet. Men hva viser faktata? Norges Banks analyse viser at i åtte storkonsern som er gjennomgått, økte antallet ansatte med 70 prosent fra 1979 til 1985 «Økninga kan i sin helhet tilskrives konsernes datterbedrifter i utlandet», står det i rapporten. Hva med sysselsettinga i Norge? «I Norge har det vært en mindre reduksjon i antallet ansatte».

Ingen kan lenger påstå at investeringer i utlandet øker tallet på arbeidsplasser i Norge. Norsk medlemskap i EF vil gi borgerskapet muligheten til å få det som *The Economist* tydeligvis ser som sitt ideal: Frihet for næringslivet. Rasering av store deler av landbruket og lavere levestandard for lønnsuttakerne.

Kampen mot norsk imperialismen må opp på den politiske dagsordenen!

PEDER M. I.

økonomisk
KOMMENTAR

økende grad en navlebe- skuende politikk», påstår bladet.

Mange av påstandene er verdt en kommentar, men her skal jeg bare følge opp hovedpoenget: At norsk kapital er isolasjonistisk.

Artikkelen er som bestilt for EF-tilhengerne i landet. Det gjelder å skape et bilde av «landet med nisse-lua». Vi skal tro at norsk næringsliv i liten grad investerer i utlandet. Det

Bosettinga i Nord-Norge — arbeiderklassens ansvar

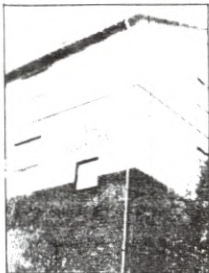
2397 bruk er nedlagt på 6 år i Nordland fylke. I 1980 var det totalt 8328 bruk som drev med jordbruksproduksjon, i 1986 var tallet 5831.

LOFOT-fiske og Finnmarks-vårfiske slo i år igjen fullstendig feil. Bare på Helgeland regner en med at opptil 1000 arbeidsplasser er i fare pga. svikt i fisket. Båter og bruk blir forsøkt solgt, foredlings- og mottaksanlegg går konkurs eller innstiller.

faglig KOMMENTAR KOMMENTAR

Optimismen innen oppdrettsnæringa er for nedadgående og bankene og bankene strammer til for lån og kreditt.

Bergverksnæringa er nærmest nedlagt, iverthfall har Staten bestemt seg for å legg ned i Kirkenes, Sulis og Rana. Skaland på Senja ble aldri gjenoppbygd, og Bleikvassil har alt fått i gangs varsel. Verkstedindustrien opp-

Arbeiderklassen med ansvar for bosettinga i Nord-Norge, er påstanden i dagens faglige kommentar.

FOTO: KLASSEKAMPEN

lever katastrofe på flere steder. Hemnesberget (plastbåtproduksjon), Sandnessjøen (offshore-verksted) og Harstad (reparasjon, nybygg båt) er ramma av konkurs. Uten at virksomheten blir videreført på disse stedene, står Nord-Norge uten verkstedkapasitet til større båter, f.eks. hurtigruta, uten et verksted som kan offshorebygging i noen størrelse, og uten en nordnorsk eid plastbåtproduksjon.

Totalt tapte direktearbeidsplasser for disse verkstedbedriftene vil nærme seg tusen.

Vi har til nå opplevd kampen i Kirkenes, Sulis og Rana. Mange flere kamper må vi ta i tida som kommer. Hva har vi av lærdommer å trekke fram til nå?

Jeg mener de viktigste er:

1. At Staten med Regjering, departementer og Storting ikke bare er dårlig til å få til arbeidsplasser i Nord-Norge, men *de er våre argeste motstandere.*

2. At vi ikke må gå med på ideene om omstilling som ikke er basert på videreutvikling av den produksjon og ressurser som er: (Tenk på alle luftslovene Rana har blitt presentert for, men fått nei på utvikling av Polar-stål-prosessen.)

3. Kampen for arbeidsplassene i en bedrift eller i et lokalsamfunn, må settes i sammenheng med kampen for livsgrunnlag og bovilkår for heile Nord-Norge. Uten at Ranas kamp blir Nord-Norges kamp, ja, så har Staten enklere spill.

Jeg vil komme med påstanden at Staten og kapitalen ønsker å få nedlagt så mange arbeidsplasser som mulig i Nord-Norge slik at vi nordlendinger,

kan komme sørover å bli billig arbeidskraft.

I Nord-Norge må vi bygge opp allianser mellom spesielt fiskeribefolkninga/fiskeridistriktene og industriarbeiderne/industriestedene. Midt under den hardeste Rana-kampen nå i vår så vi hvordan AP-ordførere fra bl.a. Vega på Ytre Helgeland, rykka ut mot Rana.

En splittelse mellom ytre og indre strøk, mellom industrien og primærnæringene vil være et effektivt våpen for å få avfolket Nord-Norge.

På Helgeland har bønder aksjonert i vinter, hvem rykka ut med støtte til dem?

Kystfiskerne i Lofoten organiserer seg, hvem vil gå sammen med dem?

For oss industriarbeidere i Nord-Norge blir det avgjørende hvordan vi sammen med bønder og fiskere ikke minst, greier å forsvare oss mot de angrep som kommer fra Sørnorsk Stat og kapital. Bør vi ikke og kaste oss inn i kampen for å få TV2 til Tromsø? Kanskje det kan være en måte å gi våre kamper i Sør-Norge en mulighet til å sjå at Nord-Norge e Liv Laga.

ARNFINN
Leder Jern & Metall
Sandnessjøen

LANDSMØTEDISKUSJONEN

1. Styrk partilagene: Nei til SKs nye partimodell!

Sidene 25-29 i beretninga handler om hvordan det står til med partilagene og hvilken rolle de skal spille i årene framover.

Konklusjonen beretninga trekker, er å satse på en partimodell der *«de fleste av diskusjonene skal benytte seg av både debatter i intern- og eksternt pressa, og av seminarer og åpne møter. Partilaget skal spesielt ta hand om evt. avstemninger og behandling av saker det er større motsigelser på i laget. Normalt vil de viktigste politiske diskusjonene i laget være knyttet til det arbeidet laget skal gjøre med å få nye medlemmer. Dvs. politiske spørsmål som opptar de vi jobber med og som vi må skolere oss i for å spille en politisk rolle i området vårt.»* (s.27)

Dette er en modell som vil redusere lagene til dødskjedelige kontingentinnsamlingsplasser, og den vil ta innflytelsen fra kvinner, arbeidere, nye medlemmer og andre som liker seg dårlig i store (AKP)forsamlinger. Dette er 180 grader vri fra linja i partiets langtidsplan 84-88, ei linje for oppbygging av partilagene til sjølstendige, politiske ledelser for klassekampen på sitt område.

Dette er **skummelt**, kamerater!

Beretningas lansering av en «ny partimodell» er en imøtekommelse av Jan A. . kritikk av partimodellen. Men begge forslagen (JAOs og SKs) har rot i den samme politiske linja for ledelse av AKP:

Det er ledelsen som er «de virkelige heltene». Medlemmene skal selge KK, betale kontingent og ellers la seg lede!

De obligatoriske lagsdiskusjonene som vi har 2-3 av hver vår og høst, er et godt eksempel på dette. Det er *svært* få av disse som oppsummeres på DS- eller SK-nivå. Hensikten er tydeligvis at alle medlemmer skal diskutere politikken fra oven i 2 timer.

Beretninga oppsummerer at planene for den store kapitalismediskusjonen var for ambisjose, - lagene klarte ikke å utvikle analyser og bringe fram nytt materiale. Dette skyldes etter min mening to forhold:

- Ingen har spurt hva lagene hr utviklet. Mange lag hadde viktige og gode diskusjoner, gravde fram nytt materiale, men denne politikken kom aldri utenfor laget! (Selvsagt er dette også lagenes feil, men hovedsida er at DS/SK ikke har vært interessert i å finne ut om det kom noe lurt fra lagene.)

- Lagene klarte ikke å få plass til egne diskusjoner på møteplanen. Der sto allerede 2 obligatoriske diskusjoner + 1 i etterslep fra høsten før, pluss at de selvsagt måtte diskutere KK og verving.

Vår framtidige partimodell:

Den må bygge på den modellen vi har i dag - et kaderparti med sterk ideologisk skolering og ideologisk kamp. Men den må ledes og organiseres etter ideen om at *medlemmen* er partiets helter og virkelige ressurs.

Lagene skal være på størrelse som de er i dag. Det gjør det mulig å være et aktivistparti. Laget har et ansvar for medlemmene, både sosialt og politisk, og kan være en aksjonsenhet.

Lagets faste arbeid består av KK-salg, verving av medlemmer, kontingent-/økonomiarbeid og ellers på beste måte vinne flest mulig hoder for vår sak.

For å greie dette må lagene ha et politisk liv - de må ha mange politiske diskusjoner, både av ideologisk art og omkring dagligpolitikk. De obligatoriske diskusjonene må være svært få, f.eks. beretning, prinsippprogram, helt spesielle politiske motsigelser. Lagene må i størst mulig grad få legge opp møteplanen sin sjøl.

Og så må diskusjonene i lagene få innflytelse i partiet. Seminarer o.l. kan være fine fora å føre diskusjonen videre i. Eller diskusjoner kan starte der og så føres videre i lagene (frivillig). *Noen* på DS-nivå må oppsummere og lære av diskusjonene i lagene. Dessuten må internbladene bli mye bedre, slik at vi får reell diskusjon der.

DS skal stille krav til hva lagene skal oppnå, f.eks. KK-salg, verving. Dette må foregå mye i form av at laget legger en plan og at den blir fulgt opp av lag og DS.

Lagstyrene må styrkes. det er de som er «personalavdelingene» og har ansvar for å utvikle medlemmene politisk. Lagslederne bør sitte i DS, som lagets representant. Dette vil gi lagsleder innsikt i partisakene, anledning til å delta i diskusjonene før planene blir lagt, og det vil gi lagsleder ansvar for å ta sin (og ldel av partijobbinga. Det vil redusere den store avstanden som i dag er mellom DS og lagene. I tillegg vil det styrke sentralismen og «slagkraften» til partiet.

Ledelsen (DS, SK) skal *lede* lagene (lagslederne). Det betyr å komme med politiske utspill (f.eks. en bok eller et innlegg i FK), drive politiske diskusjoner (f.eks. lage et knakende godt diskusjonsopplegg for en sak, som er så god at 50% av lagene tar den som en del av sin møteplan), legge planer, prioritere.

Uten lagene stopper oartiet!

A **l, Sør-Trøndelag**

2. Planen var feil. Jens, Hordaland.

Perioden som beretninga oppsummerer er i grove trekk perioden med langtidsplan. Dette var en plan som stilte KK-arbeid og verving som de høyest prioriterte oppgavene for 4-årsperioden. Konkret ble målene satt til 9500 i KK-opplag og 20% medlemsøkning.

I beretninga sies det:

«Langtidsplanen setter altså disse 2 oppgavene opp både som målestokk for partiarbeidet og som et middel for å styrke kvaliteten til partiet» (s.6)

«SKs syn er at langtidsplanen ga ei riktig hovedinnretning på partiets arbeid» (s.7)

For å begrunne dette, hevder SK at planen la opp til å heve partiprofilen og bygge partiet - og - la opp til å bygge opp lokal sjølstendighet på et riktig politisk grunnlag. Og videre at man avgrenset seg fra å bli et sektorparti.

Da langtidsplanen ble lansert, ble det lagt avgjørende vekt på forutsetningen for at planen skulle kunne gjennomføres: En prosess med analyse av lokale forhold og plassering av laget i de lokale forhold, innretning på arbeidsplasser, organisasjoner osv.

Det er påfallende at SK hopper så lett forbi oppsummering av denne prosessen som skulle danne sjølve forutsetningen for å nå målene.

Hva så med resultatene?

Vi veit nå at målene ikke ble nådd, og det begrunnes i all hovedsak med at SKAU ble tvunget til å jobbe mye med Bakken-framstøt og Duplo-konflikt og at ytre og indre vanskeligheter ble undervurdert.

Som kritisk oppsummering holder ikke dette. SK fastholder at planen var rett, men innrømmer at den ikke fungerte.

Jeg mener planen og det faktum at den ikke har vært noe redskap til å nå målene vi stilte oss, avslører feil i sjølve planen, som igjen avslører feil i måten partiet blir mobilisert på.

Videre at denne gale måten å se på partiorganisasjonen er dyrka fram i enda reinere form i beretningsutkastet i kapitlet «Arbeidet med å styrke partiet kvalitativt».

I håp om å gjøre kritikken min klarest mulig, vil jeg framsette mitt syn på hva som er samlende oppgaver og hva som er faste obligatoriske oppgaver.

1. Som parti er vi helt avhengig av at alle lag tar hånd om en del grunnleggende oppgaver. Arbeidet med Klassekampen, verving og partiøkonomi er sånne oppgaver. Derfor vil dette alltid være obligatoriske fellesoppgaver.

2. Dette må ikke få oss til å tro at disse oppgavene er egnet til å heve partiprofilen og øke partiets innflytelse i gamle og nye miljøer. For å vinne økt innflytelse og evt. verve medlemmer må vi inn og delta i kamper for å vise at det er *vårt* parti som har en rett taktikk og strategi for denne kampen.

3. Disse oppgavene kan ikke være noen medisin mot faren for å bli et sektorparti. Dersom partiet utvikler seg i en slik retning, er det fordi partiet har manglet samlende politiske paroler. Paroler som kunne knytte kamper på forskjellige områder sammen.

4. Da er jeg framme ved mitt hovedpong. For å bringe partiet på offensiven, må partilagen mobiliseres til å slåss for felles mål i den eksterne kampen sammen med folk rundt oss. Det er partiets oppgave å stille samlende paroler for kamper på forskjellige områder utifra våre analyser om taktikk og strategi for revolusjon i Norge.

Teoretisk bygger jeg på Maos «*Sørg for massenes velferd*» fra 1934, hvor han understreker at det er umulig å få oppslutning om våre strategiske mål dersom vi ikke vinner tillit i dagskampen, eller som han utlegger dette på kinesisk: «*Ønsker vi å vinne støtte fra massene? Vil vi at de skal gi sin styrke til fronten? I så fall må vi være sammen med dem, vekke deres begeistring og initiativ, være opptatt av deres velferd, arbeide alvorlig og oppriktig for deres interessert, og løse alle problemene de har i produksjon og dagliglivet - problemet med salt, ris, husvære, klær, fødsler osv. Hvis vi gjør det, vil massene helt sikkert støtte oss og se på revolusjonen som sitt mest ærefulle banner, som selve livet sitt.*»

Jeg skal prøve å utdype dette litt mer gjennom forslag og eksempler. Eksempler på paroler som kan samle tenker jeg både på langsiktige tendenser som borgerskapets omstillingsoffensiv og kvinnenes økte andel i yrkeslivet - men kanskje viktigere: Paroler som kan samle opposisjonen mot sosialdemokratiets store omstilling (jfr. frihetsdebatt og alt som skjer nå med DNA) og paroler for å slåss mot Frps framgang.

F.eks burde det vært kjørt ut opplegg på obligatorisk diskusjon om opposisjonen i og utafor LO våren -88, med mål om å få f.eks. Kristiansandkonferansen stor og brei. Et internt notat kunne f.eks. henvist til srtikler i KK som debattgrunnlag.

Poenget med å ha et parti som prøver å gripe timen slik, er flere: For det første er dette en metode for å oppfordre partilagene til å tenke taktikk og strategi i sitt område. For det andre ville en sånn måte å legge opp obligatoriske partidiskusjoner gjort det lettere å avsløre om partilag virkelig hadde noe omland - om de jobbet i noe miljø, dvs. om de deltok i den virkelige klassekampen.

Under tariffoppgjøret i 1986 gjorde partiledelsen nettopp det. Lagene ble pålagt å diskutere situasjonen og delta aktivt i den store kampen som utspilte seg da. Oppsummeringa etterpå konkluderte med at partiet hadde reagert bra, og kampen og måten partiledelsen ledet lagene på fungerte som inspirasjon.

Et annet eksempel på det jeg mener, er følgende:

Høsten -87 vedtok partiledelsen at det skulle leges en offensiv fra partiets og RVs side når det gjaldt kampen for 6-timers dagen. Etter det jeg kan forstå var det absolutt på sin plass. Parolen om 6-timers dagen innen 1992 var stilt for mange år siden. Dersom dette skulle være mulig, var det helt nødvendig med en svær offensiv høsten -87, ellers er jeg redd målet om å nå 6-timersdagen innen 1992 ville bli ganske urealistisk. Ut i fra at styrkeforholdet i denne kampen de siste åra (86-87) har utvikla seg i vår disfavør, ville det være nødvendig å sette inn alt det partiet var god for for å snu utviklinga. Men dette var ikke mulig så lenge partiet hadde KK som hovedoppgave. Derfor ble heller ikke hele partiet mobilisert på denne oppgaven, men kun noen få i partiet og noen i RV. Jeg har ikke sett noen oppsummering av dette arbeidet nå seinere heller. Utifra situasjonen høsten -87 burde denne saken vært satt opp som partiets hovedoppgave f.eks. fram til januar-februar 88, med obligatorisk lagsdiskusjon og kjøp fra partiledelsen. Selvsagt ville deler av partiet ha små muligheter for å hive seg inn i enne kampen (men dette ville være relativt få) - men poenget er at da hadde vi satsa på å bruke partiet på å vinne en kamp. Framfor tariffoppgjøret -88 ville det da vært naturlig å oppsummere åssen partioffensiven hadde virka, om vi hadde klart å få til noen forandring i styrkeforholdet.

Når det tvert imot blir argumentert med at vi er i ferd med å bli et sektorparti, skyldes jo det nettopp at ikke slike eksterne mål blir satt opp som samlende partioppgaver.

På samme vis vil jeg tro at kanskje algekatastrofen våren -88 burde vært brukt av partiledelsen til å kjøre en diskusjon i hele partiet på miljøspørsmål og et forsøk på å organisere opp en folkelig bevegelse med en skarp miljøprofil (gjerne anti-kapitalistisk i sitt innhold).

Dersom partiledelsen skulle kunne lede partiet og klassekampen på denne måten, kunne vi ikke ha saker som verving eller KK som hovdoppgaver. Vi kunne heller ikke hatt en masse obligatoriske partidiskusjoner som er forberdt i årevis på fohånd. Kanskje burde vi hatt en årlig obligatorisk partidiskusjon (som f.eks. var knytta til lagenes årsmøter) som hadde som mål å oppsummere noenlunde helhetlig situasjonen i klassekampen på de viktigste områdene (faglig, kvinne, miljø, ungdom, anti-rasisme og partipolitisk/parlamentarisk).

Dersom partiarbeidet ble lagt opp på denne måten, og metoene for ledelse ble stilt slik, ville det virkelig understreket behovet for en vitenskapelig analyse av partilagenes omland og plassering av lagene blant massene

og massenes organisasjoner, slik langtidsplanen forutsatte.

Jeg mener perioden har utviklet seg vekk fra denne måten å se partiet på.

Det virker på meg som arbeidet med de lokale klasseanalysene og å bygge opp sterke partilag som kraftsentre i den lokale klassekampen ble gitt opp en gang i KK-året. Eneste oppfølging etter det har vært partiskolen, som har hatt opplegg for å skolere opp nye medlemmer.

Dette er bra, men det løser ikke det som jeg mener er problemet med partiet, og som har vært det lenge. Partiets delaktighet i klassekampen, f.eks. jobbinga rundt Kristiansand-konferansen, initiativene for å samle kvinnefagforeningene, miljøpolitikken osv. - dvs. alt det arbeidet som virkelig gir partiet innflytelse og troverdighet blant massene tas hånd om av partiledelser på forskjellige nivå og utvalg, men ikke av partilagene.

I beretningsutkastet presenteres et syn på partilagene som vil skjerpe dette problemet drastisk.

«Normalt vil de viktigste politiske diskusjonene i laget være knytta til det arbeidet laget skal gjøre med å få nye medlemmer.» (s.27)

Dette står med uthevet skrift og utgjør en logisk konklusjon på det som står om organisasjonen. Jeg oppfatter dette som et tvers igjennom borgerlig syn på en partiorganisasjon.

Mens vi har enorme problemer med å få partilagene til å ta ansvar og gripe inn i klassekampen og bli kraftsentre på sitt område, fremmer partiledelsen et syn som sementerer dette problemet ved å gjøre lagene til først og fremst vervestasjoner.

Dersom jeg skulle formulert en motsatt tese, ville det bli omtrent noe sånt:

Normalt vil de viktigste diskusjonene i partilaget være knyttet til taktikk og strategi for de kampene det deltar i. Å utvikle politikk for de skrittene massekampen må ta, og å tilføre dagskampen strategiske vyer utifra den aktuelle kampen.

Partiet og arbeiderklassen står nå overfor en masse utfordringer. På bakgrunn av Kristiansand-konferansen står vi overfor oppgaven med å samle opposisjonen i fagbevegelsen politisk. Både i kvinnekampen og miljøkampen står vi overfor samme utfordring.

Dette må bli den viktigste diskusjonen i forbindelse med dette Landsmøtet. Beretningsoppsummeringa av langtidsplanen og spesielt konklusjonene m.h.t. partiorganisasjonen gir feil svar på disse spørsmålene.

3. Feil partimodell og gal innretning på arbeidet?

Som ansvarlig for utskrivninga av de delene av beretninga som Jens og A tar fatt i i sine innlegg, vil jeg følge opp debatten de reiser.

Sjøl om Jens og A legger vekt på forskjellige ting, og vel også står for noen ulike syn, er det den samme problemstillinga de tar for seg; **om vi er på rett vei når det gjelder innrettinga av partiarbeidet og utviklinga av partimodellen**

HVA ER VI UENIGE I ?

Både Jens og A tar hardt i og markerer skarp uenighet med deler av beretninga. Når det gjelder det A legger fram som alternative standpunkter, ser jeg ikke de store uenighetene egentlig. Med Jens er jeg sannsynligvis uenig på endel avgjørende punkter. Samtidig er det endel av polemikken hans jeg ikke kan skjønne rammer det som står i beretninga.

A's hovedkritikk er at avsnittet på side 27 i beretninga, som hun siterer, legger opp til å ta fra avdelingene den politiske innflytelsen. Jeg kan ikke skjønne det. Hverken at dette avsnittet i seg sjøl står for en slik linje. Eller at det som tilsammen står om den videre utviklinga av partilaga legger opp til noe slikt.

Er det det at vi nå spiller på flere strenger når vi diskuterer endel av politikken vår, som er en trussel mot lagas og medlemmenes innflytelse? Jeg forstår det slik at du ikke er tilhenger av at laga skal ha 2-3 obligatoriske møter hvert halvår. Samtidig er det mange viktige politiske spørsmål som partiet og det enkelte partimedlem bør diskutere i løpet av ett år.

I perioden hvor vi la større vekt på den illegale karakteren til

partiet, begrensa det måtene vi kunne gjennomføre muntlige diskusjoner på. Medlemmer kunne ikke i samme grad komme sammen på tvers av avdelingene for å diskutere reint allmenpolitiske spørsmål. Av sikkerhetsmessige grunner. (I tillegg var vi for restriktive med hva vi kunne ta opp eksternt, før vi hadde ei partilinje på saka). Derfor ble det, naturlig nok, et sterkt press på hva laga "måtte" igjennom.

Og, det oppsto et motsetningsforhold mellom det å henge med på disse diskusjonene og det å diskutere politikken rundt andre saker, spesielt det som skulle være det løpende arbeidet til partilaga. Når vi nå holder på å "frigjøre" laga fra endel av disse diskusjonene, så har også det sin pris.

Det er sannsynligvis slik at færre medlemmer er med på organiserte diskusjoner rundt endel slike spørsmål. Sjøl om bruken av konferanser, seminarer og partiskolen gjør at de fleste har **muligheter** til det, om det ikke lenger er en **plikt**.

Men, dette betyr ikke at laga nødvendigvis blir uten politisk liv, uten innflytelse på utvikling av partiets politiske linjer.

Viktige linjespørsmål og programmatisk saker blir fortsatt lagt fram for partiavdelingene. Men, beretninga sier at laga må ta hensyn til hvor store uenigheter det er i

laget, når det velger ut hva det skal prioritere å diskutere grundigere og fatte vedtak om.

Jeg oppfatter at dette også er A: sitt syn ?

Det blir sagt at de politiske diskusjonene i laget skal knyttes i større grad til laget sitt utadretta massearbeid. Det betyr både analyser av klasseforhold og politiske-ideologiske strømninger, og diskusjon av strategi og taktikk for klassekampen på grunnlag av dette.

I avsnittet som både A og Jens kritiserer, brukes spissformuleringa "Normalt vil de viktigste politiske diskusjonene i laget være knytta til det arbeidet laget skal gjøre med å få nye medlemmer. Dvs. politiske spørsmål som opptar de vi jobber med og som vi skal skolere oss i for å spille en politisk rolle i området vårt"

Når det er formulert på denne måten, er det for å få klart fram perspektivet med at det bør være et direkte siktemål med det meste av arbeidet vårt å drive utbygging og styrking av partiet.

Dette er langt ifra å legge lite vekt på å sette laga istand til å spille en aktiv rolle i klassekampen i sitt område ! Sjøl om Jens ikke tar med siste setninga i avsnittet han siterer, så kan jeg ikke tro at han mener rekrutteringsarbeid dreier seg bare om å diskutere enkeltfolk og hvem som skal snakke med hvem.

(eller at det er **for mye** av sånt direkte, målretta "innhøstingsarbeid" i partiet i dag ?)

En forutsetning for framgangsrikt rekrutteringsarbeid er sjølsagt at det er politisk bevegelse, og at vi

spiller en aktiv rolle oppe i dette. Men, for at opprør skal utvikle seg i progressiv retning, få slagkraft og bidra til å bygge den revolusjonære enhetsfronten, så krevs det at kommunistpartiet har klart for seg **målet** også i det daglige strevet. Sjøl om borgerskapet ikke har mista kontrollen over den politiske utviklinga, så er det mer bevegelse i Norge idag enn på lenge. Vår oppgave her er å slåss om **retninga** og å få de som objektivt hører til den revolusjonære enhetsfronten å bevege seg i denne retninga. Det må få konsekvenser for hva vi legger vekt på i det politiske arbeidet vårt. Og, det å rekruttere til partiet og ungdomsforbunda vil være kanskje den viktigste målestokken på om vi gjør denne jobben.

Jeg ser ikke noen motsetning mellom Mao-sitatene som Jens bruker og f.eks Marx sin påstand om at "i perioder med langsom utvikling av den revolusjonære bevegelsen (som vi vel, tross alt, må si vi ennå har i Norge)) så må propagandaarbeid og utvikling av den sosialistiske bevisstheten være det sentrale". Når vi bruker sitater, må vi ta i betraktning i hvilken sammenhenger de ble brukt.

Sjøl om spissformuleringa i beretninga sjølsagt ikke dekker alle sidene ved arbeidet, vil jeg allikevel foretrekke den framfor det jens foreslår. Når jeg vurderer hva som er de viktigste svakhetene våre. Jeg vil ha det langsiktige målet klart synlig, som rettesnor for det dagskamparbeidet vi sjølsagt skal drive.

Apropos: Linja for "vervåret" var å gå inn i de virkelige opprørsbevegelsene. Utvikle dem, og verve

rundt dette.

Odd

(Dette er et personlig innlegg. Ikke på noe oppdrag fra beretningskomite e.l.)

4. Til Beretningsdiskusjonen: Styrk grunnplanet!

Partilaget vårt har diskutert beretninga. Vi synst ho ber for mykje preg av å vise stoda i partiet - sett ovanfrå. Slik blir framstillinga i utakt med vårt syn, frå grunnplanet.

Kva seier bertninga om partiet i perioden som er avslutta? Ho seier melom anna noko om kor mykje partiet har nådd av måla sine, med omsyn til Klassekampen - arbeid, verving, og ein del andre område. Partiavdelingane har fått eit eige avsnitt, midt mellom internasjonalt arbeid og partiskolen.

Etter vårt syn er dette en feil måte å se på partiet på. Kven (kva) er den viktigaste delen av partiet? Vi må stille spørsmåla:

- korleis har avdelingane verva?
- korleis har avdelingane jobba med KK?
- har avdelingane stilt seg mål, utvikla politikk, skolert seg, fått betre fotfeste i omlandet sitt?

Det er klart at beretninga rører borti desse problemstillingane, men vi trur ikkje kampen for å styrke grunnplanet i partiet blir tatt alvorlig nok.

Vi vil fortelje om korleis vi har jobba dei siste åra i laget vårt. Vi er ei avdeling knytta til ein arbeidsplass. Vårt hovudmål er å styrke oss og å bygge ein base der. Vi prøver å tilpase sentrale målsetjingar med omsyn til verving osv., til våre eigne planar. Vi sel Klassekampen på og utanfor arbeidsplassen. Vi har folk med tillitsverv i fagforeninga, og eit omland der som vi samarbeider med. Vi har arrangert studiesirkel og bøllekurs i AKP-regi det siste året - for folk på jobben. Laget vårt har sett seg konkrete, sjølvstendige mål, og jobbar målmedvite mot dei. Så vi ser faktisk ganske lyst på framtida, og på sjansene for verving og å få spreidd kommunistisk politikk på arbeidsplassen vår!

Det står mykje att før heile partiet ser på lokalavdelinga som *grunnstamma* i partiet. Og løysinga for å få aktive, levande partilag er ikkje å overlata dei til seg sjølve, tvert imot. Men, for at det skal vre meining i; for å drive betre kommunistisk arbeid, og ikkje minst for å få meire att for det, må avdelingane stille seg mål sjølve for arbeidet sitt, også utover talmål (for verving o.l.) i sentralt planlagte kampanjar.

Beretninga uttrykkjer eit syn på partiavdelingane som ein slags «svamp»

som skal verve og suge opp nye medlem, som etterpå kan «sugas vidare», oppover i systemet. Vi er imot dette, det er *laga*, ikkje ymse utval (fagleg utval, kvinnepolitisk utval osv.) som må ha ansvar for å utvikle politikken i dette partiet. Leiinga må og se på det som si oppgave å vere med på å gjere dei i stand til det.

Spørsmålet om styrking av partiavdelingane er noko av det viktigaste vi må diskutere, når vi skal ta stilling til beretninga. Dette er vårt (første?) bidrag til diskusjonen: Ballen er sparka over til andre partilag.

Partiavdeling, Hordaland.

5. Uttalelse I høve beretningsdiskusjonen.

Eit hovudproblem for AKP er hemmelegholdinga, også kalt «sikkerhetspolitikken». Denne hemmelegholdinga fungerer på fleire nivå.

1. Folk oppfattar heile AKP som ei illegal rørsle. Mange er einige i våre politiske standpunkt, men kvir seg for å gå inn i ei illegal rørsle kor medlemma knapt veit kva som foregår. Spør ein gjennomsnitts-AKPar, og ho veit kva som skjer i laget, ho anar litt om det som skjer i DS, men har ikkje peiling på kva som skjer i den sentrale leiinga, kva for utval som eksisterer, og korleis ein eventuelt skal kontakte folk som arbeider på dei samme klassekampområda som seg sjølv. Kommunikasjonen mellom medlem og sentrale utval fungerer kort og godt ikkje. Dårleg kommunikasjon fører til svært dårleg utnytting av ressursane i partiet. Grasrota sine tankar, idear, kunnskap og erfaring vert liggjande å mygle som hemmelegstempla rapportar på ein hemmeleg stad i partibyråkratiet.

2. Sympatisørar kvir seg for å melde seg inn i partiet pga. ein uklår «sikkerhetspolitikk» som utanfrå fungerer som ein ugjennomtrengeleg tåkedott.

3. Medlemma kvir seg for å stå fram som legale kommunistar fordi dei er redde for å bryte uskrivne partinormar. Sjølsensuren forsterkar dette problemet - den vonde sirkelen lever sitt eige liv.

For å betre på desse problema foreslår vi:

1. AKP må lokalt og sentralt stå fram som ein organisasjon kor hovudsiada er ein legal organisasjon som utnyttar dei borgar-demokratiske rettane maksimalt. Vi må betra kommunikasjonen internt radikalt. Vi bør bygge opp legale nettverk på alle klassekampområde, der legale AKParar kan kontakte andre legale AKParar i andre lag, i andre distrikt og i den sentrale leiinga. Kort sagt, vi må legalisere det legale arbeidet. AKP må og utvikle aksjonssamarbeid og teoretisk/ideologisk samarbeid med andre progressive

rørsler, f.eks. Natur og Ungdom. Vi må rasjonalisere bort 90% av det meningslause «plastposebærararbeidet».

2. Partiet må sette i gang ein diskusjon om korleis vi skal få ferskt «blod» inn i leiinga på alle nivå i partiorganisasjonen. Vi må finne ut kva for «usynlege» krefter det er som får dyktige folk til å vegre seg mot å ta verv; kvifor «dør» alle nye leiaremenne i AKP?

3. Medlemma må stø kvarandre i å markera seg og politikken i kvardagslivet.

4. *Vi må som resultat av den indre kulturrevolusjonen omdefinere både dei skrivne og uskrivne krava til ein «god kommunist».*

La lyst og kampelede komme fram i arbeidet - legg mindre vekt på «forsakelseskommunismen» med dårleg samvit og rituelle handlinger. Slipp lokalavdelingane laus - det er vår i AKP. Vis tillit til at medlemma kan prioritera kva som er viktig og rett i sitt eige miljø og sin eigen kvardag. Sett pris på det som lokalavdelingane gjer. Få i stand eit apparat sentralt som er i stand til å hauste inn fruktane frå distrikta. Lokalavdelingane skal ikkje i hovudsak vera eit redskap for sentralen. Vi vil vera ein ressurs som skal skape liv, røre og entusiasme hos den sentrale leiinga. Vi må samarbeide om ein modell som gjer det mogleg å få fram dei positive hendingane raskt til dokker. De bør utarbeide ei organisasjonsskisse over korleis partiet fungerer i praksis. Kven har ansvaret for kva? La oss få eit orienteringskart så vi skjønner den organisatoriske jungelen! Trø gjerne til med nokre navn. F.eks: Kven sit i AKP sitt sentrale natur- og miljøutval? Kven er ressuspersonar på dette kampfeltet i Finnmark, Sør-Trøndelag osv.? For å bli leiande i miljøkampen treng vi den slags kunnskap. Kven kan vi bruke som kilder i Naturvernforbundet, Bellona, Natur og Ungdom?? Vi krev at dere gir slipp på informasjonsmonopolet. Vi ønsker oss eit utadretta, kjempande AKP som kan slå til effektivt og kontant når det trengs. Vi må effektivisera og legalisera det legale arbeidet. Å send interne brev som ein i beste fall får svar på eit halvt år seinare er mildt sagt ein effektiv måte å drepa entusiasmen på. Målet må vera meir legal kontakt direkte, gjerne pr. telefon - mindre byråkratisk papir!

Kameratsleg helsing 4 ferske medlem i avdelinga vår. Uttalelsen er skriven ut på grunnlag av eit gruppearbeid/idedugnad av «freskt blod» i avdelinga vår. Vi veteranane slutta oss til innhalet i uttalelsen.

Partilag i Nord-trøndelag.

6. Om partiorganisasjonen og partimodellen

Kommentarer til programutkast.

Bygger på Beretning og Forslag til 5. landsmøte.

Det står en viktig motsigelse i programarbeidet om partiorganisasjonen og partimodellen. Jahn A har et innlegg i beretningen som blir besvart samme sted. Tesen til C er «sats på RV, partimodellen har spilt fallitt». Svaret er «Vi har behov for å skjerpe den kommunistiske profilen, ikkje tone den ned», (beretning s.4) «høyne partiprofilen» s.29. Denne motsigelsen var oppe i 1983 (Røde Fane) mellom Kjell F og Pål S og mellom undertegnede og Kjersti E. Motsigelsen er viktig (Den burde tas opp i en debattbok). Motsigelsen kommer ikke klart til uttrykk i programheftet.

Hvordan stiller C i problemet?

Hvordan reagerer partiledelsen?

Hva er partiproblemet etter min mening?

1. OI i 4 ledd:

- (1) Partiet har et vell av ideelle og politiske målsettinger, men delmål og politiske planer mangler. Dogmatikk og stivsinn har gode kår i partiet
- (2) Partiledelsen spiller en (håpløs) rolle som streng og rettferdig far.
- (3) Partiets ledelse må få fram ledere som vil markere seg i det politiske landskapet.
- (4) Det parlamentariske arbeidet må prioriteres på topp.

2. Partiledelsens svar. 2 ledd.

- (1) Feil å erstatte partiet md RV
- (2) Oppgaven å heve pariprofilen. 2 grunner: a) nødvendig for å løse den langsiktige oppgaven: Kommunismen. b) for å kunne drive motsigelsen i Arbeiderpartiet. Tankegangen er a) at bare et markant parti kan holde det langsiktige målet klart og b) bare et markant parti kan drive motsigelser i dybden.

Begge standpunktene har riktige og feilaktige sider. Begge standpunktene stiller partiproblemet feil.

O : Det er rett at mye dogmatikk rår omkring partispørsmålet, det er rett at paternalisme rår. Det er feil å gjøre et kommunistisk parti til primært et valg- og parlamentsparti.

Partiledelsen: Det er rett at partiprofilen bør heves av begge de nevnte grunnene. Men partiproblemet er ikke et spørsmål om mer eller mindre: Mer parlamentarisme eller mer kommunisme. Problemet er etter min mening sammenhengen mellom arbeiderklassens og undertrykte folks situasjon, politisk aktivitet og deres forhold til det statlige nivået i Norge i de sene 80-årene, og partiets evne til å organisere klasse- og massebevegelser. Problemet er som Ol . . . (og vi) sier: Partimodellen har spilt fallitt, ikke i sin alminnelighet, men i forhold til det samfunnet og den klassen/klassealliansen og de massebevegelserne den skal virke i.

Hva er den rådende partimodellen? Den er i bunn og grunn stalinistisk, det vil si at den er formet av Stalins bevegelse i Sovjet i 20- og 30-årene. Den bygger på «sosialisme i ett land» - analysen i en verdenssituasjon hvor fascismen var på voldsom frammarsj. På det grunnlaget, hvor det var aktive fiender på alle kanter, var den strengeste sentralisme og ett parti-modellen nærliggende. Og det ble viktig å sette makt bak teoriutviklingen. Den sosialistiske teorien var angrepet fra alle bauger og kanter. dermed ble også strengt hierarki og streng disiplin grunnnormer i partiet, også i det teoretiske arbeidet i partiet. Stalin drev denne sentraliseringen og disiplineringen langt utover alle rimelige grenser, og skadet videreutviklingen av den radikale arbeider- og bondebevegelsen grunnleggende over hele kloden.

Denne modellen har AKP og de fleste andre kommunistiske partier i etterkrigstiden overtatt. Den har en viss gyldighet i en situasjon som den i Sovjet på 20- og 30-tallet. Men situasjonen nå, og særlig i Norge, er en helt annen, og krever derfor en helt annen kommunistisk partimodell. Den staliniske hierarkiske, monolittiske partimodellen har spilt fallitt..

I 1983 framhevet jeg følgende trekk i samfunnsutviklingen som grunnlag for arbeidet med å strykturere en politisk effektiv partiorganisasjon:

- Industriarbeiderklassen er i oppløsning både hva posisjoner og egentlig kampvilje angår.
- Arbeiderklassen som helhet er mye mer sammensatt av ulike lag og skikt enn tidligere. Den vokser.
- Stat og samfunn blir stadig mer vevd sammen. Økonomien blir politisert, staten økonomisert. Folks liv blir stadig påvirket av statlige tiltak. Folk aktiviserer seg i stigende grad i mange ulike sammenhenger og saker.
- Politisk makt utøves i stigende grad gjennom differensierte, sentraliserte og regionaliserte forvaltningsapparater.

Jeg konkluderte med a) partiet må bryte med den klassiske enhetlige fortroppsmoedellen. b) det må fordype seg i massebevegelserne på de mange ulike frontavsnittene (i den forstand få karakter av masseparti). c) dets ledende rolle i massebevegelserne må tones opp, og d) motsigelsene i samfunnsutviklingen, i den progressive bevegelsen, både praktisk politisk og teoretisk må opp til åpen diskusjon i (og utenfor) partiet.

Kjersi Er 1 besvarte dette utspillet med at det var en ny runde på den sosialdemokratiske massepartimodellen, hvor partiets ledende rolle skulle tones ned. «Men han argumenterer likevel for at partiet i større grad må underordne seg de spontane strømningene i massebevegelsen, og tone ned rollen som bevisst element i arbeiderklassen og det arbeidende folket.» (RF 4 1983, s.34)

Dette mener jeg ikke. Partiets analyser og agitasjon må opplagt tones opp, markeres mye tydeligere enn i dag. Men problemet er hvilke analyser og agitasjon utad og hvilken tyoe organisasjon innad?

1. Situasjonen på venstresiden i Europa, i Norge.

Sosialisme er ikke noen fungerende utopi, snarere er den et konkret østeuropeisk, sovjetisk byråkratstyre, uten demokrati, uten økonomisk, miljømessig dynamikk. De "konkret eksisterende sosialismer" er samfunnsformer som går forut for, og er mindre utviklet enn de utviklede kapitalismene (av den moderne velferdsvarianten). Dette må venstresiden oppsummere. Spørsmålet om framtidssamfunnet må stilles åpent, det vil si, hva det er må deduseres av/fra en kritisk analyse av velferdskapitalisme: Hva er bra i den, hva er dårlig, og hvordan kan det som er bra føres videre, og det som er dårlig omformes? Om framtidssamfunnet skal kalles sosialisme bør stilles åpent.

Forståelsen av kapitalismen må utdypes. Kapitalisme er forskjellige ting i forskjellige deler av Europa. Venstresiden må gå inn på en slik komparativ analyse av kapitalismen, få fram hva som er felles, hva som skiller de ulike kapitalismene fra hverandre. I den oppgaven ligger også klargjøringen av utviklingen av klassestrukturen, konkret hvordan klassetilhørighet forandres, og hvordan andre sosiale/kulturelle dimensjoner enn klasse er med på å forme bevissthet, ideer om faglig og politisk organisering og sosiale, økologiske og politiske massebevegelser.

Statsteorien må opp på samme komparative måte. Stat er noe forskjellig fra det ene området til det andre. Særlig viktig i den forbindelse å ts opp 1. om stat kan tenkes å "tørke inn" (wither away) og 2. om sammenhenger mellom statsorganisasjon og revolusjonsbegrepet. Hva er ideen om revolusjonær omforming av staten, generelt, og konkret i de ulike europeiske områdene? Jeg mener at revolusjonsbegrepet fortsatt er aktuelt, men at innholdet i begrepet må 1. granskes historisk, for å få bedre grep om hva den franske, den russiske, den amerikanske, den kinesiske, den norske revolusjonen var, og 2. presiseres i forhold til den konkrete statsorganisasjonen og klassestrukturen i de ulike områdene av Europa. For Norge mener jeg revolusjon i høy grad dreier seg om a) å nasjonalisere eiendomsretten til produksjonsmidler i vid forstand, b) å utvikle mange former for direkte (ikke

representativt) demokrati på alle plan i samfunnsbygningen, og c) å utvikle en partiteori som kombinerer evnen til sentralistisk, overordnet ledelse og planlegging - og demokrati (det vil særlig si retten til politisk organisering på alle plan og i alle sektorer av samfunnsbygningen). Det er særlig på det siste punktet at den leninistiske modellen må videreutvikles og sannsynligvis modereres hva planleggingsamisjonen angår.

2. Partiteorien.

Første ledd som må opp i partiteorien er spørsmålet om maksimal rett til politisk organisering i samfunnsbygningen (politisk pluralisme) og diskusjonen av systemer for valg av politisk ledelse i samfunnet (regjeringsplan). Her kommer vi ikke utenom en stillingstaken til den moderne parlamentariske kanalens virkemåte. Den inneholder i sin kjerne et system for valg av regjerende parti (partikoalisjon) som så vidt jeg kan se ikke kan kastes på båten uten å skade mulighetene a) for at det kommunistiske partiet skal vite hva som skjer i massebevegelsene, og b) for at massebevegelsene reelt skal kunne være en aktivitet som har innvirkning på hva bl.a. det kommunistiske partiet gjør.

En viktig didkusjon er forholdet mellom det direkte demokratiet og partidemokratiet. Partienes snevre basis kan ødelegge det direkte demokratiske systemet. Partiene kan "kuppe", og kampen mellom partiene kan foregå på arenaer utenfor det direkte demokratiet. Løsningen her ser jeg ikke. det er vanskelig å tenke seg partiene helt borte, det er problematisk å forene deres måte å virke på med kravene til åpenhet og reell makt til de direkte demokratiske forsamlingene.

Andre ledd er å utvikle sammenhenger mellom samfunnsanalysen og partiorganiseringen. Prinsippet må være at samfunnsanalysen må styre partilogikken, partistruktur tenkningen. For eksempel mener jeg at den kommunistisk inspirerte partiteorien må ta opp problemet med organisering av mellomlagene, de nye (og gamle) middelklassene. Storparten av middelklassene vil jeg tro vil vise seg å være historisk sett progressive klasser, og at disse klasseelementene bør organiseres inn i de kommunistiske partiene. Teorien om arbeiderklassens (eller til og med proletariatets) fortropp bør forandres til teorien om arbeiderklassens og de progressive mellomlagenes politiske ledelse. Teorien om yrkesrevolusjonære bør beholdes og bygges ut i retning av at det er partiets oppgave å finansiere en demokratisk valgt revolusjonær partiledelse.

Partiteorien bør framheve betydningen av en politisk ledelse (nasjonalt og internasjonalt) i den økonomiske, politiske, ideologiske og miljømessige kampen. (Jeg mener ikke at partiet skal legges ned). Men teorien må 1) modifiseres til å forene alle de nye progressive klasseelementene, og 2) presiseres innenfor en flerpartimodell på samfunnsplan, og 3) utvikle

forståelse for at partiet må utvikle selvstendige politiske lederskikt på alle nivåer og felter av samfunnsbygningen, og at sentralismen i forhold til disse regionale ledelsene må variere etter situasjon (i fredelige perioder - lite sentralisme, sentralene bør mer likne koordinerende organ (jfr. staten under kommunismen), i konfliktperioder og særlig krig - sterk grad av sentralisme).

Partiet må ta et oppgjør med teoridogmatikken, bryte med den stalinistiske teoritradisjonen (beskrevet annet steds), klargjøre hva partiet mener å vite, og hva det ikke vet, hvilke spørsmål som opplagt er åpne, og klargjøre det selvsagte at nye spørsmål, problemstillinger kan dukke opp som partiet i dag i det hele tatt ikke ser, og oppfordre til kritikk og nytenkning.

(Prinsipprogrammet bør avspeile denne søkende holdningen, et arbeidsprogram kan oppsummere hva partiet "vet".)

3. Partiorganisasjonen.

Problemstillingen når det gjelder partiorganisasjonen, er hvordan bygge et parti som kan veksle mellom å være en kunnskapssøkende bevegelse, en demokrati-utviklende bevegelse, og en bestemt sentralistisk ledelse i konfliktsituasjoner, samtidig. Her trengs nytenkning. Og her trengs et massivt oppgjør med stalinismen i organisasjonsspørsmålet. Så vidt jeg kan se lokalt i dag er problemet å bygge ned en tom sentralisme (dette gjelder AKP), å utvikle en ledelse hvis hovedoppgave er å utvikle lokale politisk selvstendige og inspirerte lag, lag som har evnen til å svømme som fisken i vannet (det ideologiske og politiske miljøet hvor laget finnes), som har evnen til å tenke seg som en åpen ledelse, det vil si en ledelse som skal rekruttere ledere, også ledere som ikke er kommunister, og organisere dem (gjørne få dem til å melde seg inn etter en stund, men det er ikke avgjørende), en ledelse som skal kunne omorganisere seg selv når problemoppfatninger og endringer i miljøet krever det. Vekten lokalt bør med andre ord ligge på kunnskapsutvikling (oppgjøret med stalinismen og dogmatismen) og demokrati, oppbygging av lokale, demokratiske ledelser (med bred tillit lokalt). For distriktsstyret er oppgaven å bygge ned sentralismen og utvikle evnen til å koordinere, inspirere lokallagene.

det er også viktig å ta et oppgjør med den ensidige teorien om å svømme som fisken i vannet. Den teorien framhever hvordan partiet skal oppsummere det som skjer i massebevegelsene. Men den teorien må suppleres med teorien om det selvstendige lederskapets rolle i endringene av massebevegelsene. Det subjektive og individuelle har en helt annen rolle i samfunnsbygningen enn fisken i havsystemene. Denne siden, det ideologiske lederskapets rolle i massebevegelsene, har blitt undervurdert i hele den europeiske venstrebevegelsen, og danner noe av grunnlaget for dens passivitet (les sammenbrudd).

G.T., Hordaland

7. Hva slags program?

Rett på sak!

Hvem skriver vi program for? det spørsmålet står igjen etter å ha lest det korte forslaget til prinsippprogram. For dette er ikke noe å ta med til sympatisører på jobben. Lengden er ikke det største problemet. Derimot at programmet tar stilling til altfor mange ting. Det blir tungt å lese, språket er tungt som i en lovsamling, og partiets «10 viktigste prinsipper» forsvinner blant alt annet som vi skal ta stilling til.

Utopien og drømmen.

Jeg oppfatter det sånn at mange vil bruke programmet til å understreke at vi ikke er drømmere. Det er vel derfor programmet begynner med verdens historie. Se her! Her kommer partiet med solid bakgrunn for egne meninger! Jeg synes det er unødvendig å bruke dette programmet til å forsvare den vitenskapelige sosialismen. Konurransen fra uvitenskapelige revolusjonære er ikke plagsom for tida. Derimot er det et stort problem at mange sympatisører ikke vet hva vi mener med revolusjon og sosialisme.

En god ide?

Jeg foreslår at programmet begynner med sosialistisk revolusjon, og fortsetter med viktige kjennetegn ved AKP(m-l). Det løser ikke alle problemer med å skrive et program for arbeidere. Men det er en grei innfallsvinkel til partiets syn på utviklingen i verden og i Norge. Jeg tror det kan være mulig å stryke følgende punkter i S...s forslag: 1.1., 1.2., 1.3., 1.4., 2.2., 2.3., 5.1., 6.1., 6.3., og 7. Det som blir igjen av kapittel 1 kan da bli en beskrivelse av verden som leseren kjenner seg igjen i.

Til slutt ei skisse til begynnelsen av programmet. (Dette er ikke grundig gjennomarbeidet, men mer et bilde på hvordan jeg vil ha det):

1.1. Vi har gått saman i AKP(m-l) for å gå i spissen for ein sosialistisk revolusjon i Noreg. Det er det beste vi kan gjere for at kvinner i Manila skal slippe å selje kroppen sin for å overleve, for at inderne skal få se barna sine vokse opp med god, sunn mat - ja, for at alle folk på jorda skal få oppleve fridom og velstand.

Revolusjon - er ikkje det eit blodig kupp? Er vi terroristar? Nei. Sosialistisk revolusjon er å snu opp ned på klassesamfunnet. Dei undertrykte skal erobre fridomen. Direktørar og statsrådar skal lære å spele andrefiolin i det nye samfunnet. (Se kap.5 om eit sosialistisk Noreg).

revolusjonen må tuftast på fleirtalet av folket - på arbeidarklassen, småbrukarar, fiskarar, lærarar, lågare funksjonærar osb. Borgarskapet vil

nytta alle middel - også militærmakt - for å knuse revolusjonen. Derfor må folket bu seg på å gjennomføre revolusjonen med våpenmakt og forsvare sosialismen med våpen.

Kvinner og menn må saman planleggje og organisere revolusjonen. han må vere tufta på eit samarbeid mellom alle revolusjonære klassar og grupper.

1.2. Arbeidernes Kommunistparti (marxist-leninistane).

Karl Marx skapte den kommunistiske teorien. Han nytta vitenskaplege metodar for å syne at kapitalismen før eller seinare måtte bryte saman. Mange, mellom andre Lenin og Mao Zedong har utvikla kommunismen vidare.

AKP(m-l) byggjer på teorien og røynslene frå kommunistar over heile verda, og på partiets eigne studier og undersøkingar av samfunnet.

AKP(m-l) er eit arbeidarparti. Vi vil auke oppslutninga i arbeidar-klassen steg for steg. Den dagen fleirtalet i arbeidarklassen står sosialismen, kan kapitalistane berre gå å gøyme seg.

Bjørn T.

PRINSIPPROGRAM OG VEDTEKTER FOR AKP(m-l)

Vedtatt på 4. landsmøte
(desember 1984)

8. Det er lovlig å vere AKPar! Samling i eitt parti før det er for seint.

Situasjonen er alvorlig, noe må gjøres.

Landsmøteperioden hadde to overordna mål, øke medlemstallet i partiet og øke opplagstallet på Klassekampen. Vi får tilbakegang på begge felt. Tilbakegangen i medlemstall på nesten 10%. Lavere medlemstall enn ved årsskiftet. KK-talla er det litt tidlig å si noe klart om, men det ser ikke bra ut.

Sjøl om vi hadde disse livsviktige felta som *overordna mål* i hele perioden, gikk vi markert tilbake. Hvor mye verre ville det gått om vi hadde hatt andre overordna mål?

Nå må vi se alvoret i situasjonen: Enten forandrer vi partiet drastisk, eller tilbakegangen vil fortsette til den knekker oss.

Politikken vår har likevel en del støtte.

Vi får en del støtte i enkeltspørsmål som lokalpolitikk (RV), kvinnespørsmål, faglig, økologi, rasisme osv. En mindre gruppe er stort ett enige med oss i hovedtrekka i politikken. Mange av dem gjør eller kan tenke seg å gjøre en innsats på et eller flere av disse områda. Likevel viser denne perioden at vi ikke klarer å få dem inn i partiet. Vi må snu denne tendensen eller dø politisk.

Vi bruker kreftene på organisasjonsarbeid, ikke på politikk.

Partiets oppbygging gjør at vi bruker mye krefter på arbeid som ikke gir resultat i dag. Partimodell og sikkerhet krever sitt. Vi får lite politikk ut av hver arbeidet time. Tidligere medlemmer og nære venner nekter å bruke

livet sitt på den type jobbing. I tillegg til ekstra organisasjonsarbeid på grunn av partimodellen, har vi sikra oss ekstra organisasjonsarbeid på grunn av dobbelorganiseringa av AKP/RV. Og som om det ikke skulle være nok, finnes det også ideer om sympatisørorganisering. Vi bruker mer krefter på å organisere oss sjøl enn på utadretta politikk. Mye tyder på at deler av ungdommen blir opprørsk. dersom vi ikke kommer ut på banen og fnger opp deler av opprørerne, er vi ferdig.

Partimodellen.

Vi har mange gode grunner til å bygge opp partiet på vår måte. Jrg støtter partimodellen vår. Men hva når partiet dør sakte av synkende medlemstall? Hjelper det med korrekt partimodell når partiet sakte knekker sammen av ensomhet? Er vi ikke snart kommet til det punktet der det gjelder å få ut riktig politikk uansett partiform, før de siste har gått i frø? Hvor mange prosent nedgang i medlemstall skal til før det raser sammen?

Sikkerhetspolitikken, har vi råd til den?

Sikkerhetspolitikken koster mer enn den smaker. Den hindrer oss i å bruke alle kreftene til å drive politikk. Hjelper det å ha bra person-sikkerhet hvis partiet ikke overlever?

Et annet spørsmål er om dagens sikkerhetspolitikk fungerer utenfor storbyene? Vi er så få at alle som vil relativt lett kan få oversikt over medlemmene pluss/minus noen få?

En organisasjon som inneholder det beste fra RV/AKP.

Vi har ikke råd til 2 organisasjoner. Vi må bruke omlegginga til å få med oss det beste fra begge organisasjonene. Vi må frigjøre kreftene til å drive politikk og reise folk til kamp. Vi er tvunget til å oppgi deler av partimodellen for å overleve. Dette vil ikke lage et bredt, rødt folkeparti. Men kanskje vi kan få en kommunistisk aktivist- og propagandagruppe med mulighet for et medlemstall på 5-10 000 i løpet av 90-åra.

Noen stikkord om modell for organisasjonen.

Åpen organisasjonsform med *aktivistkrav* til medlemmene.

Krav om deltakelse i et felles politisk minimum pluss lunsjbord med politiske oppgaver å aktivisere seg i.

Allsidig arbeidsfelt: Lokal, faglig, internasjonalt, kvinne, økologi, rasisme osv.

I hovedsak beholde partiets teoretiske grunnlag.

Demokratisk sentralisme, væpna revolusjon.

Framdriftsplan.

Partilandsmøtet vedtar sammenslåingsforhandlinger med RV.

RV-landsmøtet i -89 skjerper profilen noe.

Forberedelser til felles landsmøte i løpet av 1990.

Møring.

Glemsel eller solidaritet?

Mens førskolelærerne streika og vant, mens lærerne aksjonerer og står midt oppi den kampen som skal avgjøre framtida til det norske skoleverket, mens AKP diskuterer kvinne- og/eller arbeiderinnretning, mens Weinberger og Rysjkov kom og gikk og folk ble mishandla og trakassert av makta si terrorgruppe: Politiet, mens snille onkel Sovjet lover å trekke seg ut av Afghanistan hvis bare....., mens det diskuteres om det er Reagan eller Gorbatsjov eller begge har gjort seg mest fortjent til fredsprisen, mens OL-tårer triller og VG frigrir gisler..... mens alt dette og enda mer, har 7 kvinner på en plass i verden som heter Verdal slåss mot ei bedrift som heter Aker, slåss *for* at kvinner skal ha rett til arbeid, slåss *mot* at Norge skal bli så strømlinjeforma at det ikke har plass til *folk*, slåss *for* sjølrespekt og egenverd, slåss *for* å få leve oppreist og ikke på kne, slåss den samme kampen som førskolelærerne og de andre lærerne, slåss den samme kampen som de fengsla og bøtelagte demonstrantene.

Det rekker ennå å skje mye i verden før de 7 kvinnene er ferdige med *sin* del av kampen. De ble oppsagt i juni 1986, de gikk til sak mot bedrifta i oktober -86, de tapte i lagretten i mars -87, de anka saken i mai -87, rettsaken blei utsatt ei uke før den skulle gå av stabelen i desember -87 - på ubestemt tid, og i februar -88 ble den tidfesta på nytt: Saken skal opp i lagmannsretten i august.

Fienden har mange våpen - *tida* er kanskje det farligste. Etter pisk og gulrot: Uthaling av tid, og seigpining. Ingenting skjer, motstanderens tsktikk virker: Verden glømmer denne bagatellen av et opprør. Partiet som kaller seg arbeidernes og kvinnes parti diskuterer arbeideropprør og kvinneopprør, og lurert på om det ene vil kvele det andre, og avisa som vil være arbeidernes og kvinnes avis har problemer med å stå på begge beina.

Imens slåss de 7 vaskerne/kvinnene/arbeiderne. De erobrer skanser og flytter grenser, appellerer til garva kvinnefronter så ikke et øye er tørt, går fra dør til dør og selger hefter med fakta om saken, står på talerstoler og går i tog 8.mars, står på stand på gata, og holder ut trusler om svartelisting og løfter om «hjelp» hvis de bare vil gi seg. De heter Aslaug og Solveig og Aud og Pauline og Toril og Annr Lise og Gerd, de er kvinner, de er vaskekjerringer, de er arbeidere - og de fortjener ikke å bli glømt!

Fikk du et pengestafettbrev før jul? Eller kom det først i forrige uke, og du har ikke hatt tid til å gjøre noe med det? Var det undertegna «Støttekomiteen for de oppsagte Aker-vaskerne»? La du det i ei skuff? Kasta du det i ovnen? Diskuterer du arbeiderkamp og kvinnekamp? Lurer du på om disse to kampene er umulig å forene?

Finn fram pengestafettbrevet, - de 7 arbeiderne på Verdal trenger støtte som aldri før.

Skriv til de oppsagte vaskerne, ring til dem - snakk med dem - vis dem at de ikke er aleine, vis dem at du ikke har glømt dem. Slåss for dem i avisspaltne og i fagforeninga.

Veit du for lite? Be dem om å sende informasjon, les faktaheftet om oppsigelsene av vaskerne ved Aker Verdal - bestill - les - selg!

Og til dere som har støtta, som har stått på og som ikke har glømt: Det er denne solidariteten som har holdt vaskerne i gang i over ett og et halvt år.

Det er non måneder igjen til rettssaken. Måneder alene mot makta? Måneder å bli knekt i?

Eller noen måneder med solidaritet og fellesskap.....?

Støtt dem!

In

Dette innlegget kom like etter at april-TF var ferdig - og skulle stått i juni-nr. Saka kommer nå opp i lagmannsretten, og går kanskje også videre. De trenger fortsatt all mulig støtte!

Barn er også masser!

Avd. har i mange år drevet 1.mai-mobilisering på tradisjonelt vis: Vi har diskutert paroler, samlet omlandet vårt på et (eller kanskje to) forberedende møte, holdt 1.mai-frokost, og dratt med oss passive sympere i toget.

I år har vi stilt problemet annerledes: Vi ville prøve å mobilisere alle *ungene* i omlandet på en sak de kan forstå. I løpet av året har unga flere ganger pratet om miljøvern, forurensninger og sin egen framtid. Vi tok derfor utgangspunkt i ødeleggelsen av *ozonlaget*. Vi holdt forberedelsesfest dagen før 1.mai og diskuterte med ungene *hvorfor* det var viktig at noen viste hva de mente. Vi diskuterte *hva* vi ville stå for og *formen* på hva vi ville si. resultatet ble en veldig bra diskusjon med 10-20 unger i alderen 5-12 år. De lagde selv parole, og ble en militant demonstrasjonsgjeng.

Hvis vi skal sammenligne med hva vi har fått til av entusiasme, nye tanker og kampvilje med *foreldrene* til disse unga i mange år, er det ingen tvil om hva som peker mot framtida. Det er til og med sjans for at unga kan kreve at foreldra dems må gjøre rede for hva *de* vil gjøre med sakene.

Unger er ressurser, det er viktig å se på dem som minst like viktige maser å ta med i diskusjonen. I mange tilfeller er de langt viktigere enn «avdanka» sofaradikalere som har «tenkt de tankene de har tenkt å tenke».

Hilsen fornøyd boligavd. i Oslo.

Innhold:

Leder:

Diskusjonsopplegg til frivillig lagsmøte
om den politiske situasjonen framover og
hva den betyr for partiets politikk og oppgaver s. 2

Landsmøtediskusjonen:

8 innlegg s.21

Diverse:

Glemsel eller solidaritet? s.41

Barn er også masser! s.43

INNLEVERINGSFRIST NESTE TF ER 30.SEPTEMBER.